

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1994 ΑΡ. ΦΥΛ. 221 ΔΡΧ. 150

ΕΞΩ ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **ΤΕΙ:** Το αντιδραστικό αίτημα της ανωτατοποίησης
- **Βυζαντινισμός και ορθοδοξία**
- **Κρατικός συνδικαλισμός ή ρεφορμισμός;**
- **Όχι στις καταλήψεις του σοσιαλισμού**
- **Αποικιακού τύπου ενεργειακή εξάρτηση από τη Ρωσία**

Στις 11 Δεκέμβρη χιλιάδες Ρώσοι στρατιώτες και μηχανοκίνητες μονάδες μαζί με τανκς εισέβαλαν στο έδαφος της ανεξάρτητης Δημοκρατίας της Τσετσενίας από ανατολικά, δυτικά και βορειοδυτικά. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη στρατιωτική εισβολή της Ρωσίας εδώ και 15 χρόνια, από τότε που εισέβαλε στο Αφγανιστάν. Αυτή η ωμή και ανοιχτή βία του ρώσικου ιμπεριαλισμού συναντάει την ανυποχώρητη αντίσταση 1.300.000 ανθρώπων αποφασισμένων να πολεμήσουν μέχρι τέλους. Ο ρώσικος στρατός θα πρέπει να κατακτήσει σπιτί με σπιτί την Τσετσενία.

Η Τσετσενία, μέχρι το 1991 που κήρυξε την ανεξαρτησία της, ήταν μια από τις αυτόνομες δημοκρατίες της Ρώσικης Ομοσπονδίας (από λάθος μας στο προηγούμενο φύλλο γράφηκε ότι ήταν ομόσπονδη δημοκρατία). Η Ρωσία σαν ομοσπονδία αποτελείται από 89 αυτόνομες δημοκρατίες, περιοχές και επαρχίες. Μέχρι το Δεκέμβρη του '93 αυτές συνυπήρχαν μαζί με τη Ρωσία στα πλαίσια ενός συνομοσπονδιακού κράτους. Τότε ο Γέλτσιν έφτιαξε ένα Σύνταγμα το οποίο μετέτρεπε τον πρόεδρο σε τσάρο με ενισχυμένες εξουσίες και τη συνομοσπονδία σε ομοσπονδία. Αυτό σήμανε την κατάργηση της κυριαρχίας και της αυτονομίας των δημοκρατιών και των περιοχών. Η Ρωσία συγκέντρωσε στα χέρια της τη νομοθετική και εκτελεστική εξουσία, με το δικαίωμα να καταργεί τις αποφάσεις των εκτελεστικών οργάνων των “υποκειμένων” της Ομοσπονδίας. Επίσης συγκέντρωσε στα χέρια της οικονομία, εμπόριο, βιομηχανία, και ιδιαίτερα τη στρατιωτική. Το Σύνταγμα εκείνο πρόβλεπε ότι αν κάποια δημοκρατία προχωρήσει σε εφαρμογή πολιτικής αντίθεσης με τις κατευθύνσεις της κεντρικής εξουσίας, δηλ. της Ρωσίας, η τελευταία καταργεί την τοπική αρχή δημιουργώντας “τους δικούς της θεσμούς στην περιοχή και διορίζοντας τους επικεφαλής”.

Τότε, ο Γέλτσιν με διάταγμα του στις 19.11.93 είχε καταργήσει την αυτανακηρυχθείσα στα τέλη του Οκτώβρη “Δημοκρατία των Ουραλίων”, η οποία σχεδίαζε να οργανώσει παράλληλο δημοψήφισμα στις 12 Δεκέμβρη (τη μέρα αυτή θα γινόταν και στη Ρωσία δημοψήφισμα για την έγκριση του νέου Συντάγματος) για την έγκριση του δικού της Συντάγματος. Αυτή η κίνηση τότε φαίνεται ότι ήταν σημεία απ’ τους Ρώσους για να χτυπηθούν και να μη δοκιμάσουν την ανεξαρτησία τους οι γνήσια αυτόνομες δημοκρατίες που το δικαιούνται, όπως αυτές του Καυκάσου.

Το νέο αυτό τσαρικό Σύνταγμα έ-

γινε δυνατό να εφαρμοστεί με την προβοκάτσια του Κοινοβουλίου τον Οκτώβρη του '93. Τότε ο Γέλτσιν πήρε τα χειροκροτήματα της Δύσης, που του άνοιξε το δρόμο για τον έλεγχο της περιφέρειας της πρώην ΕΣΣΔ. Μέχρι τότε δεν είχε καταφέρει να πείσει τη Δύση ότι σα φιλοδυτικός προχωρά στο αιματοκύλισμα των Δημοκρατιών που ζητούν ανεξαρτησία από τη Ρωσία. Έτσι εξασφάλισε τη σιωπή των Δυτικών για τη σφαγή 150.000 ανθρώπων στο Τατζικιστάν πριν ενάμιση περίπου χρόνο. Γι' αυτό και το '91 αποχώρησε ο ρώσικος στρατός απ’ την Τσετσενία δίνοντας κάτω από την πίεση του Κοινοβουλίου.

Η Τσετσενία, μέχρι την κήρυξη της ανεξαρτησίας της το 1991, είχε το καθεστώς της Αυτόνομης Δημοκρατίας. Αυτός ήταν ο πιο ψηλός βαθμός συγκρότησης και αυτονομίας από την ηγεμονία της Ρωσίας. Σαν αυτόνομη Δημοκρατία (σύμφωνα με το Μπρεζνιεφικό Σύνταγμα της πρώην ΕΣΣΔ, αλλά και το Σύνταγμα του 1936) είχε και το δικό της Σύνταγμα, αντίστοιχο μ’ αυτό της Ρωσίας και της ΕΣΣΔ.

Ο Στάλιν το 1936 στην αναθεώρηση του σοβιετικού Συντάγματος έλεγε ότι δεν μπορεί ακόμα να δοθεί ανεξαρτησία στις αυτόνομες δημοκρατίες του

Καυκάσου, γιατί δεν έχουν ωριμάσει οι υλικόι όροι για να διαμορφωθούν σαν έθνη, πράγμα που σήμαινε ότι θεωρούσε κλεισμένο για πάντα το ζήτημα του χαρακτήρα και της ανεξαρτησίας υπόστασης του κράτους των Τσετσένων. Ακόμα κι αν δεν έχουν ωριμάσει σήμερα οι υλικόι όροι για την ανεξαρτησία αυτών των δημοκρατιών κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι κάτω από τη χιτλερική δικτατορία, που είναι η Ρωσία, μπορούν να ολοκληρωθούν σαν έθνη. Γι' αυτό και έχουν το δικαίωμα της ανεξαρτησίας.

Από τότε, όμως, έχουν περάσει 60 χρόνια και δεν υπάρχει λόγος οι υλικόι όροι να μην έχουν εκπληρωθεί. Αυτό εκδηλώνεται στους υποκειμενικούς όρους. Η Τσετσενία έχει το δικαίωμα στην ανεξαρτησία για το βασικό λόγο ότι ο λαός της, κάτω από την ηγεσία της εθνικής αστικής τάξης, ενωμένος πολεμάει μέχρι τέλους για να υπερασπιστεί ακριβώς αυτό το δικαίωμα. Η θέλησή του είναι εδώ και τώρα ανεξαρτησία απ’ τη Ρωσία.

“Όλοι αυτοί που λένε “όχι στη βία” ή “εσωτερική υπόθεση της Ρωσίας” είτε σα ρωσική αντιπολίτευση, είτε σα ρωσόφιλος Κλίντον, είτε σα δυτικός ιμπεριαλισμός ή σαν ΟΗΕ στην πραγ-

ματικότητα είναι με την εισβολή.

Γιατί όλοι αυτοί θεωρούν την Τσετσενία τμήμα της Ρωσίας. Απ’ τη στιγμή όμως που είναι τμήμα της Ρωσίας, η επέμβαση θεωρείται νόμιμο δικαίωμα, είτε ειρηνική είναι είτε βία. Οι υποκριτικές κραυγές “όχι στην αιματοχυσία” κρύβουν την ουσία του ζητήματος. Άλλωστε ο Γέλτσιν αυτό ζητάει απ’ τους Τσετσένους: “Παραδεχτείτε ότι είστε τμήμα της Ρωσίας και παραδώστε τα όπλα”. Δηλαδή αποκηρύξτε την ανεξαρτησία σας. Έχει το δικαίωμα στην ανεξαρτησία η Τσετσενία ή όχι; Αυτό είναι το αληθινό ερώτημα. Και εκεί ξεσκεπάζεται ο κάθε παλιάνθρωπος. Η ρώσικη αντιπολίτευση χτυπάει την εισβολή στην Τσετσενία όχι σαν έργο της Ρωσίας, αλλά σαν έργο του φιλοδυτικού Γέλτσιν, σαν αιματοχυσία της Δύσης. Σα σφαγή που πραγματοποιεί η Δύση σε βάρος ενός τμήματος του ρώσικου λαού. Μια τέτοια τάση της αντιπολίτευσης θα συνεχίσει να φωνάζει αυτό το σύνθημα για πολύ.

Απ’ την άλλη όμως, όταν η αντίσταση των Τσετσένων και των λαών του Καυκάσου δυναμώσει, τότε θα εμφανιστεί ένα ισχυρό “εθνικό μέτωπο για τη σωτηρία της Ρωσίας” σε μια ιερή σταυροφορία ενάντια στους “ά-

πιστους μουσουλμάνους” της Τσετσενίας. Ήδη το ψήφισμα του Κοινοβουλίου είναι πολύ ενδιάμεσο, παρόλο που οι φασίστες εκεί ρίχνουν το βάρος στο Γέλτσιν. Η απόφαση λέει ότι η Τσετσενία είναι «αναπόσπαστο τμήμα της περιοχής της Ρώσικης ομοσπονδίας, όπου το Σύνταγμα και οι νόμοι της Ρώσικης ομοσπονδίας πρέπει να εφαρμοστούν». Το ψήφισμα ζητά από το Γέλτσιν να χρησιμοποιήσει «όλα τα διαθέσιμα και νόμιμα μέσα» για να σταματήσει τη σύγκρουση και να εμποδίσει την εισαγωγή όπλων και στρατιωτών από τα γειτονικά κράτη του βόρειου Καυκάσου (Χέρालν Τρί-

συνέχεια στη σελ. 8

Πάγκαλος-Πεπονής ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΚΟΥΣ

Στη διάρκεια της προηγούμενης βδομάδας κλιμακώθηκε η επίθεση του λαλιώτικου μετώπου της δήθεν αμφισβήτησης ενάντια στην αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ, που έχει επικεφαλής της τον Τσοχατζόπουλο.

Αυτή η κλιμάκωση εκδηλώθηκε με την παραίτηση Πεπονής και με τις νέες δηλώσεις Πάγκαλου για τα εθνικά. Και οι δύο αυτές κινήσεις έχουν σα στόχο να αποδυναμώσουν τους αυτοδυναμικούς σε δύο καίριες σημασίας πολιτικά μέτωπα. Το ένα είναι το μέτωπο του ελέγχου του κομματικού στρατού, το άλλο είναι το μέτωπο του εθνικισμού. Εκεί βρίσκονται τα δύο πιο ισχυρά σημεία της αυτοδυναμικής τάσης, και είναι φυσικό πως για να ξεχαρβαλωθεί αυτή η τάση και να χάσει την πολιτική της και οργανωτική ηγεμονία μέσα στο ΠΑΣΟΚ πρέπει εκεί ακριβώς να δεχτεί τα μεγαλύτερα πυρά.

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΠΕΠΟΝΗ
Ο Πεπονής παραιτήθηκε για να εμποδίσει τους αυτοδυναμικούς να κά-

νουν νέες μαζικές προσλήψεις στο δημόσιο. Αυτές οι προσλήψεις τους είναι απαραίτητες προκειμένου να μπορέσει το ΠΑΣΟΚ να αντιμετωπίσει νικηφόρα νέες βουλευτικές εκλογές το Μάη. Δίχως αυτή τη δυνατότητα το ΠΑΣΟΚ θα είναι υποχρεωμένο να υποκύψει ολόκληρο στις απαιτήσεις των ρωσόδουλων ψευτοΚΚΕ και ΠΟΛΑ για την εκλογή του νέου προέδρου της Δημοκρατίας. Ήδη ο Παπανδρέου έχει προετοιμάσει το έδαφος για έναν τέτοιο πρόεδρο κοινής αποδοχής, πρόεδρο που θα μπορούσε να έχει ακόμα και οικουμενικά χαρακτηριστικά, δηλαδή να γίνει δεκτός και από την εβερτική Ν.Δ. Αυτό το νόημα είχε η παραίτηση του Παπανδρέου από τη διεκδίκηση της προεδρίας της Δημοκρατίας και αυτή ήταν η πρώτη πολιτική νίκη του λαλιώτικου μετώπου.

Όμως η απόσταση από εδώ ως την εκλογή ενός προέδρου της δημοκρατίας που θα είναι αρκετά αντιΠΑΣΟΚ ώστε να γίνει αποδεκτός από τους ρωσόδουλους είναι μεγάλη. Για να κλυθεί αυτή η απόσταση θα πρέπει οι

αυτοδυναμικοί να νιώσουν ότι η ήττα τους σε νέες εκλογές θα είναι σίγουρη. Και ασφαλώς θα είναι σίγουρη αν αυτοί χάσουν το μεγάλο τους όπλο, που είναι οι μαζικές προσλήψεις στο Δημόσιο.

Οι προσλήψεις στο Δημόσιο δεν είναι μόνο ένα όπλο για να κερδίζει ένα κόμμα τις εκλογές, είναι ακόμα περισσότερο το τσιμέντο της κάθε κοιμηματικής μηχανής. Οι κοιμηματικοί στρατοί, ιδιαίτερα εκείνοι των νεοδεξιών κομμάτων, είναι βασικά μισθοφορικοί στρατοί, και η κατώτερη μορφή που παίρνει ο μισθός των στρατιωτών είναι η αμοιβή τους ως δημοσίων υπαλλήλων. Λέμε η κατώτερη γιατί υπάρχουν και ψηλότερες μορφές που αντιστοιχούν στη μισθοδοσία των ανώτερων στελεχών αυτών των στρατών, όπως είναι η είσπραξη προμηθειών, η αμοιβή για συμμετοχή σε επιτροπές και συμβούλια, τα πλασματικά δικαιολογητικά για πρόσθετη απασχόληση, οι μόνιμες συνδικαλιστικές άδειες κτλ. Με λίγα λόγια, όπως κάθε μισθοφορικός στρατός, έτσι

και ο νεοδεξιός κοιμηματικός στρατός ζει από τη λεηλασία της κατακτημένης περιοχής, που στην προκειμένη περίπτωση είναι η ίδια η κρατική μηχανή και το δημόσιο γενικά.

Γι' αυτό, αν ένας κοιμηματικός στρατός χάσει το δικαίωμα του διορισμού στο δημόσιο, τότε χάνει όχι μόνο τη δυνατότητα των νέων στρατολογιών, αλλά κλονίζεται γενικά το δικαίωμά του στο ρουσφέτι και τη λεηλασία, δηλαδή αμφισβητείται και η βάση της ισχύος του εν ενεργεία στρατού. Έτσι ολόκληρος ο στρατός χάνει την ψυχή του.

Με την παραίτησή του ο Πεπονής έδωσε ένα ισχυρό χτύπημα στον πασοκικό μηχανισμό των προσλήψεων, που βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο της ισχυρότερης κοιμηματικής φράξιας, της αυτοδυναμικής. Και δεν είναι μόνο αυτοδυναμική.

Η αυτοδυναμική τάση είναι η ισχυρότερη στον κοιμηματικό μηχανισμό ακριβώς επειδή αυτή εξασφαλίζει δου-

συνέχεια στη σελ. 2

Πεπονής-Πάγκαλος ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΚΟΥΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

λειά αποκλειστικά στον κομματικό στρατό του ΠΑΣΟΚ. Η τάση αυτή είναι αυτοδυναμική ακριβώς επειδή δεν αφήνει θέση στο κρατικό πλιταϊκό για τους υπόλοιπους κομματικούς στρατούς, και πιο ειδικά για τους στρατούς του ΣΥΝ, του ψευτοΚΚΕ και τελευταία της ΠΟΑΑ, δηλαδή τους μικρούς, αλλά πολύ καλά στελεχωμένους και μαχητικούς στρατούς των ρωσόδουλων. Όταν οι ρωσόδουλοι μιλάνε για αλαζονεία της εξουσίας, εννοούν ακριβώς αυτό: κατηγορούν τους αυτοδυναμικούς ότι είναι “μοναχοφάγες”, ότι τα θέλουν όλα δικά τους και δε “συγκυβερνούν”, δε συν-λεηλατούν δηλαδή το δημόσιο.

Και οι αυτοδυναμικοί αντιστέκονται λυσσασμένα στη συγκυβέρνηση, καθώς αρνούνται να παρα-δώσουν τη λεία τους στους μειοψηφικούς συμμάχους τους, που μπορούν να έρθουν στην εξουσία μόνο στηριγμένοι πάνω στις δικές τους πλάτες.

Και η άρνησή τους αυτή ασφαλώς δεκαπλασιάζεται από την πρακτική διαπίστωση ότι όπου έχουν έρθει στην εξουσία οι μικροί στρατοί του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ, έστω και στην περιφερειακή και φτωχή σχετικά εξουσία των δήμων και των συνδικάτων, έχουν δείξει μια πρωτοφανή βουλμία και αποτελεσματικότητα στις πρακτικές της λειψασίας.

Στην πραγματικότητα οι κομματικοί στρατοί των ρωσόδουλων είναι άπειρες φορές πιο επικίνδυνος, γιατί σαν κρατική γραφειοκρατία έχουν σαν κεντρικό καθήκον να υπηρετούν τα κρατικά συμφέροντα μιας ξένης δύναμης, δηλαδή να λειτουργούν σαν πράχτορες. Για παράδειγμα, ένας αυτοδυναμικός διοικητής της ΔΕΗ είναι αρχηγός του κομματικού πασοκικού αποσπάσματος στη ΔΕΗ, εκφραστής όλης της γραφειοκρατίας της ΔΕΗ και όλων των υπαλλήλων, προμηθευτάν και εργολάβων που τη λυμαίνονται. Όμως ένας διοικητής της ΔΕΗ του ΣΥΝ θα είναι πάνω απ’ όλα τοποτηρητής των ρώσικων συμφερόντων σ’ αυτήν. Αυτή η διαφορά έχει ήδη εμφανιστεί με τις τεράστιες αντιστάσεις της σημερινής διοίκησης της ΔΕΗ στην υπογραφή του προσαρτήματος της συμφωνίας για το ρωσικό φυσικό αέριο, αντιστάσεις που σ’ ένα τουλάχιστον σημείο δικαιώθηκαν, όταν ανατράπηκε η απευθείας από τη Ρωσία κατασκευή και ιδιοκτησία ηλεκτροπαραγωγικών σταθμών στη βόρεια Ελλάδα.

Αντίθετα, έχουμε επισημάνει πως ο Παπανδρέου λύσσαξε για να υπογράψει το προσάρτημα και απόσπασε πολλές υποχωρήσεις από τη ΔΕΗ, όπως π.χ. να κατασκευαστούν οι παραπάνω σταθμοί από τους Ρώσους και από πράχτορες τους, όπως ο Καπελούζος. Είναι φανερό ότι χρειάζεται μια σειρά από ρωσόδουλα στελέχη στη ΔΕΗ για να εφαρμοστεί “στην εντέλεια” αυτή η συμφωνία, δηλαδή σε ευθυγράμμιση με τα ρωσικά συμφέροντα.

Αντίστοιχα, χρειάζονται οι κατάλληλοι άνθρωποι στις κατάλληλες θέσεις για να αυξηθούν σε όγκο οι μεγαλοβδέλλες της Ρωσίας, οι νέου τύπου μεγαλοαστοί που συσσωρεύουν ληστεύοντας ό,τι ζωντανό χυμό περισεύει μέσα στο άρρωστο κράτος.

Αυτή η διαφορά λοιπόν κάνει προτιμότερους τους εθνικούς γραφειοκράτες και τα εθνικά παράσιτα από τους ρωσόδουλους γραφειοκράτες και τα παράσιτα της Ρωσίας.

Βέβαια, ο Πεπονής και η παραίτησή του υπερασπίστηκε το νόμο του 2190, που εμποδίζει γενικά τις

κομματικές προσλήψεις. Όμως όλοι ξέρουν ότι αυτός ο νόμος μπορεί να πεταχτεί στο καλάθι από την οποιαδήποτε επόμενη κυβέρνηση ακόμα και αν παραμένει τυπικά σε ισχύ, και βέβαια αυτό επιχειρήσαν να κάνουν από τώρα οι αυτοδυναμικοί, και σε ένα βαθμό το πέτυχαν.

Όμως η εφημερίδα *Ελευθεροτυπία*, που γενικά κινείται ανάμεσα στο ΣΥΝ και την Ευρώπη, ξεκίνησε καμπάνια ενάντια σ’ αυτές τις προσλήψεις και έγραψε ένα άρθρο που μιλούσε για έναν τεράστιο αριθμό νέων προσλήψεων, γύρω στις 60.000, που τα στοιχεία του θα διοχετεύτηκαν από τους λαλιωτικούς. Αμέσως μετά, σαν από συνεννόηση, ο Πεπονής παραιτήθηκε γιατί θίχτηκε, όπως είπε, από το άρθρο και γιατί ήθελε να υπερασπιστεί το νόμο 2190.

Πιο γελοία, διφορούμενη και βρόμικη στάση δεν υπάρχει. Είτε οι προσλήψεις αυτές έγιναν ενάντια στον νόμο του, οπότε ο Πεπονής έπρεπε να καταγγείλει αυτούς που τις πραγματοποιούσαν, είτε αυτές δεν έγιναν, οπότε ο Πεπονής έπρεπε να καταγγείλει την *Ελευθεροτυπία*.

Δεν έκανε τίποτα από τα δύο και άφησε τις εφημερίδες να φτιάξουν μαχητικό κλίμα ενάντια στις προσλήψεις και τους “κομματικούς” που τις κάνουν, δηλαδή ενάντια στους αυτοδυναμικούς.

Τόσο βρόμικη και διφορούμενη στάση δεν μπορεί να μην είχε την έγκριση του Παπανδρέου, που με πρωτοφανή στα χρονικά τρόπο τη χαιρέτισε.

Δηλαδή ο Πρωθυπουργός χαιρέτισε μια παραίτηση που στρεφόταν ενάντια στην κυβέρνηση και το κόμμα του, δίχως βέβαια να αναφερθεί κι αυτός στην ουσία και τους λόγους της παραίτησης του υπουργού του. Πραγματικά, το διφορούμενο στίλ του Παπανδρέου, η εσκεμμένη ασάφειά του, τα μισόλογα, ο πολιτικός σπορτουρισμός που διδάσκει έχουν γίνει θεσιός.

Τώρα πια κανείς δεν παραξενεύεται από έναν πρωθυπουργό και από υπουργούς που παριστάνουν τις Πυθίες.

Όμως την Πυθία που λέγεται Παπανδρέου μπορεί κανείς να την αποκρυσταλλώσει αν διαβάσει τα χείλια του Λαλιώτη ή των παρατρεχάμενων του. Η αλήθεια λοιπόν ειπώθηκε στη συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής ομάδας, όπου σηκώθηκε το τσιράκι του Λαλιώτη Κολιοπάνος και είπε: «*Να εφαρμοστεί απαρέγκλιτα ο νόμος Πεπονής. Τότε ο Παπανδρέου παρενέβη και τον διαβεβαίωσε ότι τίποτα δε θ’ αλλάξει*» (*Ελευθεροτυπία*, 17/12).

Από την άλλη μεριά ο Πεπονής φρόντισε να διαφοροποιήσει την επίθεσή του στους αυτοδυναμικούς από εκείνη στους φιλοευρωπαϊκούς Σημίτη και Β. Παπανδρέου καταγγέλλοντάς τους ότι δεν υποστήριξαν το νόμο 2190, δηλαδή προσάπττοντάς τους έμμεσα ότι είναι και αυτοί υπέρ του κομματικού ρουσφετιού. Αυτοί που είχαν πεταχτεί προηγούμενα χαρομένους να τον υποστηρίξουν στην παραίτησή του δέχθηκαν μια άνευ προηγουμένου ταπείνωση, καθώς ακόμα δεν έχουν καταλάβει ότι παίζουν το παιχνίδι των χειρότερων εχθρών τους, που είναι οι ρωσόδουλοι λαλιωτικοί.

Έτσι, λοιπόν, εξασφαλίζεται και το χτύπημα στους αυτοδυναμικούς μπροστά από το Μάη, αλλά και αποδυναμώνεται η φιλοευρωπαϊκή φράξια, ώστε να μην εισπράξει αυτή την επερχόμενη ήττα τον πρώτων.

Αυτά συμβαίνουν με πιο καθαρό τρόπο και στην περίπτωση του άλλου

αλόγου που πρόσφατα προσχώρησε στο σταύλο του Λαλιώτη, του σοβινιστή Θ. Πάγκαλου.

Ο ΠΑΓΚΑΛΟΣ ΚΛΙΜΑΚΩΝΕΙ

Ο Πάγκαλος άρχισε να περιοδεύει κηρύσσοντας το “λόγο της Ρωσίας” στα αμφιθέατρα της “Πολιτικής Ανοιξιάς”, όπου ο εγγονός αυτός ενός παρανοϊκού σοβινιστή, άρρωστος ο ίδιος, σταλάζει στο πιο καθυστερημένο κομμάτι της νεολαίας την πιο αχαλίνωτη τουρκωφιλία. Ταυτόχρονα μ’ αυτόν τον τρόπο ο Πάγκαλος ενώνει το ΠΑΣΟΚ με την ΠΟΑΑ. Είναι φυσικό λοιπόν που σ’ αυτή του την περιήγηση έχει μαζί του το ρωσόδουλο ορθοδοξο-φασίστα Ζουράρι.

Από ένα τέτοιο βήμα ο Πάγκαλος εξαπολύει με δύναμη τις επιθέσεις του ενάντια στην εξωτερική πολιτική των αυτοδυναμικών, δηλαδή ενάντια στη σοβινιστική τους πολιτική απέναντι στην Αλβανία και τη Δημ. της Μακεδονίας, και καλεί σε μέτωπο εδώ και τώρα ενάντια στην Τουρκία απαιτώντας την επέκταση σε 12 μίλια της αιγιαλίτιδας ζώνης και ζητώντας εμπρηστικά πόλεμο τώρα.

Αυτός ο ταρτούφος ξέρε ότι τώρα που μιλάει δεν υπάρχει κανείς απολύτως κίνδυνος να γίνει πόλεμος και ο ίδιος να γίνει ένας από τους υπεύθυνους του. Ο ρόλος του είναι απλά να τσακίσει την αδιάλλακτη γραμμή των αυτοδυναμικών βασικά στο μακεδονικό, αφαιρώντας τους το έδαφος κάτω από τα πόδια. Ξέρει καλά ο Πάγκαλος ότι εδώ και μισό χρόνο, από τότε δηλαδή που η Δημ. της Μακεδονίας πήρε το μέρος της Σερβίας ενάντια στη Βοσνία, άνοιξε ο δρόμος για την υποταγή αυτή της χώρας στο “ορθόδοξο τόξο” και στο πανσλαβικό μέτωπο που στήνει ο ρώσικος σοσιαλμπιεραισμός, οπότε είναι επιβεβλημένο το ριζίμο γέφυρας από την Ελλάδα στη Δημ. της Μακεδονίας.

Όμως το ζήτημα δεν είναι τόσο ν’ αλλάξει η “εθνική” και η πασοκική γραμμή στο μακεδονικό. Οι αυτοδυναμικοί σοβινιστές δε διακρίνονται για το χαρακτήρα τους. Σιγά-σιγά θα μπορούσαν να μετατρέψουν τα μισήτά τους “Σκόπια” σε περήφανη και ορθόδοξη αδελφή Μακεδονία και να ανακαλύψουν ότι το όνομα Μακεδονία ενώνει και δε χωρίζει τους δύο λαούς.

Το βαζικό ζήτημα είναι αυτή η στροφή να πραγματοποιηθεί σαν ήττα των αυτοδυναμικών και να πραγματοποιηθεί γρήγορα, ώστε αυτοί να αποδυναμωθούν τώρα που ήρθε η ώρα της συντονισμένης επίθεσης εναντί τους.

Δεν είναι άλλωστε καθόλου τυχαίο ότι ο Παπανδρέου διάλεξε αυτή την εποχή για να εξαπολύσει την επίθεση ενάντια στους αυτοδυναμικούς. Μόνο τώρα πρέπει να χαλαρώσει ο αντιμακεδονισμός και να πείσει κάθε τέτοιου είδους υστερία, μόνο τώρα μπορούν να χυπηθούν οι αυτοδυναμικοί. Αυτή είναι μια συνταγή που δοκιμάστηκε με επιτυχία στην πρώτη καθάρση με το Νταβός. Έπρεπε το 1988 να γίνει το Νταβός, δηλαδή η προσωρινή και πλασματική ελληνοτουρκική ειρήνη, για να εξαπολύσει ο Παπανδρέου την επίθεσή του ενάντια στον Κουτσόγιωργα και στους παλιούς κεντρικούς σοβινιστές του στρατού και της αστυνομίας, που αυτός εκπροσώπωσε. Όπως τότε, άλλωστε, η ελληνοτουρκική ειρήνη εξυπηρέτούσε τα σχέδια της Ρωσίας, έτσι και τώρα τα εξυπηρετεί η ελληνομακεδονική. Όπως τότε ο Κουτσόγιωργας ήταν απαραίτητος για να δυναμώσει το στρατηγικό αντιτουρκισμό μέσα στις μάζες και μετά έπρεπε να κατασπα-

ραχθεί, έτσι και τώρα οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ της δεύτερης φουρνιάς χρειάστηκαν για μια περίοδο ώστε να σπρώξουν τη Δημ. της Μακεδονίας στα χέρια της Ρωσίας και στη συνέχεια ήρθε η ώρα τους για να συντριβούν και αυτοί με τη σειρά τους.

Να λοιπόν γιατί ο Πάγκαλος πρέπει να μπορεί να συνεχίσει ανενόχλητος τις επιθέσεις του στους αυτοδυναμικούς κηρύσσοντας την ειρήνη με το Βορρά και τον πόλεμο με την Ανατολή. Ο Παπανδρέου πρέπει σε όλο αυτό το διάστημα να τον προστατεύει δίχως να απογοητεύσει τους αυτοδυναμικούς σαν γενικός τους εκπρόσωπος. Έτσι φροντίζει να δίνει μερικές ανόδυνες για τον Πάγκαλο ικανοποιήσει στους αυτοδυναμικούς, μιλώντας όσο πιο αόριστα μπορεί. Αυτό έκανε και στην τελευταία συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας, όπου επεσήμανε ότι πολλές από τις δηλώσεις τοποθετήσεις «είναι πέραν και εκτός των θέσεων του ΠΑΣΟΚ», χωρίς να πει ποιες τοποθετήσεις εννοεί και κυρίως χωρίς να πει αν αυτές οι “εκτός και πέραν” θέσεις είναι σωστές ή λάθος. Όλοι καταλαβαίνουν πως θα χάλαγε τον κόσμο ο Παπανδρέου αν αυτές οι θέσεις ήταν αντίθετες με τις δικές του, ή αν γινόταν πριν δύο χρόνια. Από τα άλλα γενικά και αόριστα που είπε ο πράχτορας τα χαρακτηριστικά ήταν δύο. Το ένα ότι «ο δρόμος για την αποδυνάμωση της ενότητας και της προοπτικής του ΠΑΣΟΚ είναι και θα παραμείνει κλειστός» και το άλλο ότι «όσοι διαφωνήσουν δημόσια με την κυβερνητική πολιτική θα σημαίνει ότι παραιτούνται».

Ο Παπανδρέου διοχέτευσε στον Τύπο ότι αυτά αφορούσαν το Σημίτη. Όπως το 1988 η επίθεση του μετώπου Λαλιώτη-Αλευρά στον Κουτσόγιωργα συνοδευόταν από την απειλή στον Αλευρά να μην επιχειρήσει αποχώρηση από το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή “αποστασία κεντροδεξιού τύπου” όπως την ονόμασαν τότε οι σοσιαλφασίστες, έτσι και τώρα ο Παπανδρέου υπενθυμίζει διαρκώς στο Σημίτη ότι δεν πρέπει να δοκιμάσει την πολιτική αυτονομία των ευρωπαϊκόφιλων, γιατί αυτός ο δρόμος θα ονομαστεί διάσπαση ή και “αποστασία”, όπως το διοχέτευσε στον κυρίως φιλορώσικο τύπο. Αυτό στο βάθος σημαίνει και το ότι ο Σημίτης δε θα πρέπει να επιχειρήσει ανοιχτή πολιτική διαφοροποίηση από την παπανδρεϊκή γραμμή στα εθνικά και την οικονομία.

Αντίθετα, ο Πάγκαλος, που ποδοπάτησε όλη την εν ενεργεία εξωτερική πολιτική του ΠΑΣΟΚ στο μακεδονικό, κατά τον Παπανδρέου δεν κινδυνεύει να πάθει τίποτα, αφού ήδη έχει παραιτηθεί από υπουργός. Αλλά από υπουργός ο Πάγκαλος έχει γίνει αρχηγός της “επαναστατικής αντιπολίτευσης” ενάντια στην “κομματική δικτατορία”.

Κανείς δεν ξέρει πού θα φθάσει αυτός ο σοβινιστής και ως πού και ως πότε η κυρίως ρωσόδουλη συμμορία θα του επιτρέψει να ανοίξει τα φτερά του. Το σίγουρο είναι ότι ο Πάγκαλος έχει πάρει την ηγεμονία των “4” με την άδεια του αυτοκράτορα, που προφανώς εγκρίνει τη γραμμή του στα εθνικά. Έτσι, χλομοί και ανήμποροι τρέχουν πίσω από τον Πάγκαλο και την αντιτουρκική του υστερία οι Σημίτης και Παπανδρέου, οι θλιβεροί ηγέτες της φιλοευρωπαϊκής τάσης του ΠΑΣΟΚ, όσο φιλοευρωπαίοι μπορεί να είναι άνθρωποι που ανέβηκαν στα ύπατα αξιώματα αυτού του τουρκοφοβικού κόμματος, όπως είναι από τα γενοφάσκια του το ΠΑΣΟΚ.

Ο ΣΚΑΝΔΑΛΙΔΗΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Η ρωσόδουλη κλίκα Παπανδρέου - Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ προχωρεί γρήγορα στην εκκαθάριση των αυτοδυναμικών στελεχών κυρίως του Τσοχατζόπουλου από τον κομματικό και κρατικό μηχανισμό. Στα πλαίσια αυτής της εκκαθάρισης ο υποτακτικός σ’ αυτή την κλίκα υπουργός Εσωτερικών Σκανδαλίδης καθάρισε πριν από λίγες μέρες τον Τσιόκα, γενικό γραμματέα του υπουργείου και στενό συνεργάτη του Τσοχατζόπουλου.

Ο Τσιόκας υπέβαλε την παραίτησή του έξι μέρες μετά τη διατύπωση του σχετικού αιτήματος από το Σκανδαλίδη και με την προϋπόθεση ότι τη θέση του δε θα έπαιρνε ο άνθρωπος του Σκανδαλίδη Σαλαγιάννης.

Στη δήλωση που έδωσε στον Τύπο για την παραίτησή του ο Τσιόκας αναφέρθηκε στη διαχείριση κονδυλίων ύψους πολλών δις που γίνονταν από τον υπουργό Εσωτερικών με βάση «προσωπικές σχέσεις» και όχι με βάση «την πολιτική» (*Ελ. Τύπος*, 8/12). Προφανώς ο Τσιόκας ήταν αντίθετος στην άνευ όρων χρηματοδότηση των διεφθαρμένων αστών που στηρίζουν τη σοσιαλφασιστική εξουσία (Κόκκαλης, Αλαφούζος κτλ.). Όλα αυτά έγιναν με την ανοχή του Τσοχατζόπουλου.

Το θέμα του νέου γενικού γραμματέα τελικά τέθηκε στην κρίση του πρωθυπουργού. Το αποτέλεσμα ήταν να τοποθετηθεί στην θέση αυτή ο Σαλαγιάννης (*Βήμα*, 18/12). Όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους ο Σκανδαλίδης ζήτησε την παραίτηση Τσιόκα, ο μόνο λόγος που ήρθε στη δημοσιότητα ήταν η επιθυμία του «να έχει κοντά ένα δικό του άνθρωπο να συνεργάζεται καλύτερα» (*Ελ.*, 5/12). Το υπουργείο Εσωτερικών έγινε τσιφλίκι του Σκανδαλίδη, ο οποίος μπορεί να διώχνει όποιον δεν του αρέσει και να διορίζει όποιον θέλει με τις ευλογίες Παπανδρέου.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

150ήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5241058

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

Με αφορμή την “απεργία” της ΓΣΕΕ ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

Την ώρα που γράφεται αυτό το άρθρο ψηφίζεται στη Βουλή η νέα εισοδηματική πολιτική της πείνας. Μέσα στην αίθουσα οι “ορθόδοξοι” βουλευτές μας θα εκτελέσουν –μέρες που είναι- τα... χριστιανικά τους καθήκοντα ενάντια στους εργάτες, βυθίζοντας ακόμα πιο πολύ το προλεταριάτο στη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Έξω από την αίθουσα κάποιοι άλλοι “ελληνορθόδοξοι” συνδικαλιστές φρόντισαν όλα να είναι ήσυχα. Ούτε απεργίες, ούτε διαδηλώσεις, ούτε διαμαρτυρίες, τίποτα!

Μόνο η φτωχολογία της πόλης υπάρχει, με άδεια την τσέπη να κοιτάει από τα πεζοδρόμια τις πλουμισμένες με χριστουγεννιάτικα στολικά βιτρίνες των μαγαζιών.

Όμως οι “συνδικαλιστές” μας έκαναν το καθήκον τους. Κάλεσαν όλους τους εργάτες και τους υπαλλήλους σε πανελλαδική απεργία στις 14 του Δεκέμβρη, και μάλιστα έκαναν και διαδήλωση. Τώρα, αν δεν πήγαν οι εργάτες, τι να κάνουν οι εργατοπατέρες μας!

Κάθονται λοιπόν όλοι μαζί και βρίζουν από το πρωί ως το βράδυ τους εργάτες, και όταν βαρεθούν βρίζονται και μεταξύ τους.

Οι “αριστεροί” εργατοπατέρες του ψευτοΚΚΕ, σε συμμαχία με τους “αντιπολιτευόμενους” εργατοπατέρες του Εβερτ, τα βάζουν με τους κυβερνητικούς του Πρωτόπαπα, επειδή τώρα αυτό επιβάλλει το νέο τους μέτωπο ενάντια στην αυτοδυναμία.

Ενθουσιάζονται τα Κνιτάκια, θυμούνται τις “ένδοξες” μέρες του μπρεζνιεφισμού και της πρώτης κάθαρσης και παραλίγο να δείρουν τον Πρωτόπαπα και τους κακούς κυβερνητικούς!

Όμως η σοβαρότητα της κατάστασης δεν επιτρέπει άλλο τη διακωμώδηση της αθλιότητας του εργατοπατερισμού. Το εργατικό κίνημα πρέπει να αντιδράσει! Και άλλος δρόμος δεν υπάρχει από το θεωρητικο-πολιτικό και οργανωτικό τσάκισμα της συμμορίας των κρατικών ρουφιάνων που κρατάνε στα χέρια τους την επίσημη πολιτική και οργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Ο εργατοπατερισμός ήταν πάντα η γραμμή των ανθρώπων του κεφαλαίου, της εργοδοσίας μέσα στο εργατικό κίνημα. Αυτή η γενική, κλασική έννοια του όρου παίρνει στη χώρα μας μια ειδική μορφή.

Τη μορφή του κρατικού συνδικαλισμού.

Η ηγετική κλίκα της ΓΣΕΕ δεν είναι τίποτα άλλο από ένα τμήμα της κρατικής γραφειοκρατίας που δουλεύει πολιτικοσυνδικαλιστικά για την εξυπηρέτηση των σχεδίων της πιο αντιδραστικής μερίδας της αστικής τάξης.

Η καταπληκτική ενότητα της στρατηγικής μέσα στις γραμμές της, η συγκεκριμένη δράση της και ο τρομαχτικά μεγάλος βαθμός απόσπασης από τις εργατι-

κές μάζες κατεδαφίζουν εξαρχής τις θεωρίες τους τροτσικισμού για το δήθεν ρεφορμιστικό χαρακτήρα της.

Αναφέρουμε εξαρχής τις δύο βασικές αντιλήψεις μέσα στο εργατικό κίνημα για το χαρακτήρα της ηγεσίας της ΓΣΕΕ –που επιγραμμάτικα θα τις ονομάσουμε: Κρατικός συνδικαλισμός ή ρεφορμισμός- ακριβώς γιατί σ’ αυτή την πάλη θα ανασυγκροτηθεί το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Βασικός φορέας της θεωρίας του ρεφορμισμού είναι το ψευτοΚΚΕ. Γύρω απ’ αυτόν σαν τις μύγες στην ουρά του αλόγου όλος ο τροτσικισμός, από τους κλασικούς του είδους ως τους “διαρρήχτες” του ΜΛΚΚΕ.

Όμως η ηγεσία της ΓΣΕΕ έχει μια ενιαία στρατηγική. Τη στρατηγική του αντιδυτικού μετώπου. Όλες οι τάσεις μέσα της από τη ΔΑΚΕ, το ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ και την ΠΑΣΚΕ έχουν εξασφαλίσει τη στρατηγική τους ενότητα πάνω στην κυρίαρχη σήμερα θεωρία της αστικής τάξης της χώρας μας, πως ο κύριος υπεύθυνος για τα δεινά του λαού και της χώρας είναι ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός.

Η κλίκα αυτή κατευθύνει όλη τη δράση της στην αντιευρωπαϊκή προπαγάνδα, στο οικονομικό σαμποτάζ, προβάλλοντας τη γραμμή του ελληνο-σερβικού ορθόδοξου άξονα σαν τη μοναδική αντιευρωπαϊκή διέξοδο για τη χώρα.

Βάζοντας σαν κύριο ζήτημα “την υπεράσπιση της πατρίδας” από τη δήθεν τουρκική απειλή υπερασπίζεται τις πολεμικές δαπάνες, μιλάει υπέρ των κρατικοποιήσεων της πολεμικής βιομηχανίας, ακόμα και για μετατροπή των ναυπηγείων του Σκαρμαγκακά σε πολεμικό ναυπηγείο, συμμετέχει στα σοβινιστικά συλλαλητήρια για το Μακεδονικό και σφιχαγκαλιάζεται με τους παπάδες. Είναι αυτό ρεφορμισμός;

Κανείς απ’ αυτούς που μιλάνε για “ρεφορμιστική ΓΣΕΕ” δεν έβαλε ποτέ ζήτημα πάλης πάνω σ’ αυτά τα κεντρικά ζητήματα στρατηγικής. Ενιαία: ρώσοι χαφιέδες, σοβινιστές και τροτσικιστές σήκωναν τα χεράκια τους στα συνέδρια ψηφίζοντας τη γραμμή των πιο αντιδραστικών τμημάτων της αστικής τάξης, των ρωσόφιλων, δηλαδή αντιευρωπαϊκών, τμημάτων.

Εκεί ακριβώς βρίσκεται και η μεγάλη στρατηγική τους ενότητα, που μεταφράζεται σήμερα στην πολιτική πρακτική σε ένα στόχο: **Να πείσουν τους πεινασμένους εργάτες να χύσουν το αίμα τους για τα συμφέροντα μιας χούφτας χαφιέδων της ρώσικης υπερδύναμης.**

Όταν λοιπόν το τμήμα των “κυβερνητικών” εργατοπατέρων, για λόγους φιλοευρωπαϊκών ελιγμών που επιβάλλει η τακτική της απανδρεικής ρωσόδουλης κλίκας, ή για λόγους που έχουν να κάνουν με την πάλη ενάντια στην “αυτοδυναμική τάση” του ΠΑΣΟΚ, κάνει κάποιες υποχωρήσεις

στην τακτική, τότε ρώσοι χαφιέδες και τροτσικιστές φωνάζουν: “όχι στο ρεφορμισμό”.

Δηλαδή πιο γερά στην πολιτική του πολέμου! “Να τους πείσουμε απ’ τα κάτω”, συμπληρώνουν οι “διαρρήχτες”, και δώστου λοιπόν, παίρνουν τα πανό και φωνάζουν: “Ζήτω η Σερβία”! Και για να πείσουν τους εργάτες κάνουν πως φωνάζουν για το ψωμί και την ανεργία. Ποια πίεση όμως από τα κάτω;

Οι εργάτες μισούν τη ΓΣΕΕ, όπως μισούν το υπουργείο Εργασίας, το υπουργείο Αμυνας, το ίδιο το κράτος. Γιατί ποιος απ’ αυτούς πάλεψε για το ψωμί τους;

Αντίθετα, αυτή η συμμορία ήταν που με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ πάτησε στο κεφάλι το βιομηχανικό προλεταριάτο όταν για πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία του πήγε να σηκωθεί ψηλά, στα χρόνια ’74-’81.

Αυτοί οι χαφιέδες ήταν που χτύπησαν με την βία, με απολύσεις, με δικές, με συκοφαντίες τα καλύτερα παιδιά του βιομηχανικού προλεταριάτου εκείνη την περίοδο και οδήγησαν ένα κίνημα που πήρε τη μορφή του εργοστασιακού βιομηχανικού συνδικαλισμού στην καταστροφή.

Να λοιπόν γιατί με τη γραμμή

της “ρεφορμιστικής ΓΣΕΕ” όχι μόνο δεν μπορεί να ανασυγκροτηθεί το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά αντίθετα οδηγείται πιο γρήγορα στην αγκαλιά των κυρίαρχων τμημάτων της αστικής τάξης, και οι εργάτες ακόμα πιο πολύ στην πείνα, στον πόλεμο και τον φασισμό.

Το εργατικό κίνημα δεν μπορεί να ανασυγκροτηθεί παρά μόνο στην ολοκληρωτική σύγκρουση με τη θεωρία, τη γραμμή και την οργάνωση των χαφιέδων του κρατικού συνδικαλισμού.

Οι εργάτες έχουν ανάγκη από τη δικιά τους ταξική οργάνωση, από τη δικιά τους θεωρία και γραμμή.

Τα τέσσερα σημεία των άμεσων διεκδικήσεων που η ΟΑΚΚΕ δημοσίευσε στο προηγούμενο φύλλο της “Ν.Α.” αποτελούν τη βάση σήμερα για την πρώτη γραμμή άμυνας του προλεταριάτου, για την πρώτη του συγκρότηση. Τα δημοσιεύουμε ξανά.

Πρώτον: Άμεση και γενναία αύξηση των μεροκάματων και των μισθών των εργατών και της μεγάλης μάζας των χαμηλά αμειβόμενων δημόσιων υπαλλήλων και των συνταξιούχων.

Δεύτερο: Άμεση μείωση των

στρατιωτικών δαπανών στο 50% με την υιοθέτηση μιας πολιτικής ειρήνης στα Βαλκάνια, ιδιαίτερα με την Τουρκία (αν μειωθούν στο μισό οι στρατιωτικές δαπάνες που ανέρχονται σήμερα στα 800 δισ. δρχ. και αυτά τα χρήματα πάνε στις μισθολογικές αυξήσεις, τότε καθένας από τους 800.000 περίπου φτωχούς μισθωτούς θα μπορεί να εξασφαλίσει αυτόματα 40.000 μηνιαία αύξηση).

Τρίτο: Παλλαϊκή εκστρατεία ενάντια στη γραφειοκρατική διαφθορά, ιδιαίτερα αυτή της φοροδιαφυγής, χτύπημα της παραοικονομίας, φορολόγηση της πλούσιας και της μεσαίας αγροτιάς.

Τέταρτο: Μεταφορά πελώριων υλικών και ανθρώπινων πόρων από τη γραφειοκρατική διοίκηση και τον παρασιτισμό προς την παραγωγή αγαθών και την υποδομή, και πάνω απ’ όλα τσάκισμα των ρωσόδουλων σαμποταριστών της ανάπτυξης.

Όρος αναγκαίος για να ανδρωθεί η εργατική ενότητα πάνω σ’ αυτά τα σημεία είναι να εγκαταλείψει τους εργατοπατέρες και να καταγγείλει και να μη συμμετέχει σ’ αυτές τις διασπαστικές, διαλυτικές και πραξικοπηματικές 24ωρες και 48ωρες ψευτοαπεργίες της ΓΣΕΕ.

ΣΕ ΑΝΑΚΩΧΗ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

Δεν πρόλαβε να κοπάσει ο θόρυβος των δημοτικών εκλογών και να που ο Λογοθέτης βρέθηκε αντιμέτωπος με τους εργαζόμενους του Δήμου Πειραιά. Είναι γεγονός ότι αυτός ο σοσιαλφασίστας νίκησε προσωρινά τους αντιπάλους του Παπασπύρου-Αγραπίδη, όμως απ’ αυτή τη μάχη βγήκε λαβωμένος τόσο ο ίδιος όσο και το μέτωπο ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ. Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι την πρώτη τετραετία ο Λογοθέτης έφτιαξε το βασιλείο του πάνω στη μίζα και τη διαφθορά. Λαϊκιστής και θρασύς δένεται με τη μεγαλοστική τάξη, στήνει τις διασυνδέσεις του με τη Ρωσία μέσω Οδησού και με την ορθοδοξία (Καλλίνικος). Για να πετύχει τους στόχους του, απολύει πάνω από 150 εργαζόμενους που είχαν προσληφθεί από τον Ανδριανόπουλο με πρόσχημα τις οικονομικές δυσκολίες και στη συνέχεια προσλαμβάνει δικούς του ανθρώπους, για να μπορέσει να ελέγξει σιγά-σιγά το σωματείο των εργαζομένων, όμως δεν τα ‘χει μέχρι τώρα καταφέρει. Στον τομέα αυτό ξόδεψε αρκετά χρήματα, αλλά τα περισσότερα τα ξόδεψε σε μικροέργα βιτρίνας με αναδόχους εταιρίες κνίτικες και μεγαλοαστικές, που μόνο στόχο είχαν να εδραιώσουν το θρόνο του. Έτσι “έβαλε μέσα” το Δήμο και δέχτηκε την επίθεση των Παπασπύρου και Αγραπίδη που κατήγγειλαν τα σκάνδαλα και κάλεσαν τον εισαγγελέα να επέμβει. Πριν συμβούν όμως όλα αυτά, ήρθε το μεγαλύ-

τερο σκάνδαλο να ξεσκεπάσει το σοσιαλφασίστα Λογοθέτη. Όταν ήρθε η ώρα να πληρώσει τους εργαζομένους του Δήμου, δεν υπήρχαν χρήματα στο ταμείο του Δήμου.

Συγκεκριμένα, οι μεν μόνιμοι υπάλληλοι έπρεπε, όπως όλοι οι εργαζόμενοι του ευρύτερου δημόσιου τομέα, να πληρωθούν τη 1η Δεκεμβρίου του 15ήμερου Δεκεμβρίου, οι δε συμβασιούχοι να πληρωθούν το δεύτερο 15ήμερο του Νοεμβρίου που είχαν δουλέψει. Αλλά ο Λογοθέτης είχε πάρει από τη ΔΕΗ τα ανταποδοτικά τέλη εδώ και καιρό, και μάλιστα από πληροφορίες προκαταβολικά και με τόκο, ενώ τα χρήματα από το Δημόσιο Ταμείο είχαν παρακρατηθεί στο Παρακαταθηκών και Δανείων για τεράστια χρέη του Δήμου Πειραιά.

Όμως οι εργαζόμενοι, και ειδικά οι εργάτες καθαριότητας, δεν το έβαλαν κάτω και κατέλαβαν το δημαρχείο με τα απορριμματοφόρα. Τότε εμφανίστηκε ο Κολλάς για να υποστηρίξει το Λογοθέτη. Σε λίγο έφευγε κυνηγημένος και γελοίος. Έτσι κατέρρευσε σ’ ένα λεπτό ο δήθεν ριζοσπαστικός χαρακτήρας του συνδικάτου της ΕΑΣ.

Μαζί με την κινητοποίηση των εργαζομένων που ζητούσαν να πληρωθούν ήρθαν και νέα πλήγματα. Συγκεκριμένα: Από την Εισαγγελία Πειραιώς ασκήθηκαν τρεις νέες διώξεις σε βαθμό πλημμελήματος εναντίον του Λογοθέ-

τη για “παράβαση καθήκοντος, απιστία και πλαστογραφία”, ενώ η ΔΟΥ Πειραιά ζήτησε από το Λογοθέτη το ποσό των 675.000.000 δραχμών, ποσό που αφορά τις μισθωτές υπηρεσίες, τους ελεύθερους επαγγελματίες και τα χαρτόσημα. Σύμφωνα με τις υπηρεσίες του δήμου, μέχρι 1.12.1994 οφείλουν στην εφορία 150.000.000 δραχμές, χρήματα που καθυστέρησαν να πληρώσουν και με τις προσυζητήσεις, της τάξης του 400%, έφτασαν στα 675.000.000 δραχμές (Καθημερινή, 9/12/94).

Συγχρόνως οι εργαζόμενοι κατήγγειλαν, με επίσημο στοιχείο από τα ασφαλιστικά τους ταμεία ΤΥΔΚΥ και ΓΑΔΚΥ, ότι από την περίοδο Γενάρη 1991 έως σήμερα τα χρήματα που παρακρατούσε ο δήμος από τους μισθούς δεν πήγαν στα ασφαλιστικά τους ταμεία.

Είναι σίγουρο ότι όλο και νέα σκάνδαλα θα έρχονται στο φως της δημοσιότητας, που θα αποκαλύπτουν το σοσιαλφασίστα και την αυλή του, που ζούνε από τη μίζα και τη διαφθορά.

Μπορεί αυτή τη φορά να επέλθε ανακωχή, μιας και ο Λογοθέτης εξασφάλισε χρήματα από τους προστάτες του μέσω του υπουργείου Εσωτερικών, αλλά και με δάνειο από ιδιωτική τράπεζα, το βέβαιο όμως είναι ότι αυτός ο δανεισμός δεν μπορεί να τραβήξει για καιρό, και τότε μια νέα μεγάλη κρίση θα ξεσπάσει.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Δημοσιεύουμε εδώ το τελευταίο μιας σειράς τριών άρθρων του συνεργάτη μας Λύσανδρου Παπανικολάου για τον ιστορικό ρόλο της ορθοδοξίας.

Σ’ αυτό το άρθρο αναλύεται η κοινωνική βάση της ορθοδοξίας και αναζητείται η βασική αιτία του αντιδραστικού ιδεολογικού της ρόλου σε σχέση και με τον καθολικισμό και με το συννιτικό ισλαμισμό.

Ολόκληρη η σειρά άρθρων ξεδιπλώνει μια πρωτότυπη, πειστική και θαρραλέα κριτική μιας πανίσχυρης νεοελληνικής ιδεολογικής πρόκλησης που έχει μείνει κυριολεκτικά ανέπαφη από τη μαρξιστική κριτική, ακόμα και την εποχή που υπήρχε κόμμα του επαναστατικού κομμουνισμού στη χώρα μας.

Η κύρια αιτία γι’ αυτό βρίσκεται στο ότι η κριτική στην ορθοδοξία θα έφτανε αναπόφευκτα στην κριτική του ’21 και, ιδίως, του ολέθριου ρόλου της Ρωσίας στη γέννηση του σύγχρονου ελληνικού εθνικού κράτους. Όμως εκεί βρισκόταν η αξίλλεια φτέρνα του παλιού ΚΚΕ, που δεν μπόρεσε ούτε να διώξει ολόκληρο το φορτίο του μεγαγοιδεατισμού από τις γραμμές του ούτε, συνακόλουθα, να αντιπαραθέσει καθαρά την τσαρική στη σοσιαλιστική Ρωσία.

Κλείνοντας, θα πρέπει να τονίσουμε στους αναγνώστες μας ότι αυτή η σειρά άρθρων εγκαινίασε μια προσπάθεια της ΟΑΚΚΕ να πλουτίσει τη Νέα Ανατολή με τη διανοητική προσφορά ανθρώπων που βρίσκονται στο ίδιο πολιτικό μέτωπο της ειρήνης και της δημοκρατίας μαζί μας, αλλά δε συμμερίζονται ολόκληρη την κομματική και πολιτική μας θέση.

Μέσα σ’ αυτά τα πλαίσια θα διαφωνήσουμε με την παρατήρηση που γίνεται στο τέλος του σημερινού άρθρου ότι ο πόλεμος στη Βοσνία, ενώ δεν είναι εμφύλιος από την άποψη του διεθνούς δικαίου, είναι εμφύλιος από ιστορική άποψη, και ακόμα ότι ισοδυναμεί με αστικοδημοκρατική επανάσταση. Για μας ο πόλεμος της Βοσνίας είναι και από ιστορική σκοπιά εθνικοαπελευθερωτικός και κρατικοανξαρτησιακός, και είναι τμήμα του πολέμου όλων των εθνότητων, εθνών και κρατών που αποτελούν όλη την πρώην Γιουγκοσλαβία ενάντια στο μεγαλοσέρβικο σοβινισμό. Ακόμα για μας αυτός ο πόλεμος ισοδυναμεί με αστικοδημοκρατική επανάσταση μόνο στη μορφή.

Στην ουσία πρόκειται για μια αντιιμπεριαλιστική επανάσταση που στρέφεται κύρια ενάντια στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό και που, σαν αντιιμπεριαλιστική, αποτελεί τμήμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Αλλά γι’ αυτά τα ζητήματα μπορεί να ανοίξει συζήτηση μέσα από τις στήλες της εφημερίδας σε μια κατάλληλη στιγμή.

Η ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Αν το βυζαντινό κράτος, σύμφωνα με το Μαρξ, ήταν το χειρότερο απ’ όλα τα κράτη, η ορθοδοξία είναι η χειρότερη απ’ όλες τις θρησκείες. Γιατί το βυζαντινό κράτος ήταν το κυριολεκτικότερο θρησκευτικό κράτος, αφού εκεί τα δόγματα ήταν θέματα του κράτους, και η ορθοδοξία αποτελούσε την αποκλειστική θρησκεία αυτού του κράτους, την καθαυτό βυζαντινή θρησκεία. «Έχω περιγράψει το θρίαμβο της βαρβαρότητας και της θρησκείας», δήλωνε ο επιφανής άγγλος ιστορικός του 18ου αιώνα Γίββον τελειώνοντας την πολύτιμη ιστορία της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Βάλτε στη θέση της “βαρβαρότητας” το **βυζαντινισμό** και στη θέση της “θρησκείας” την **ορθοδοξία** και θα ‘χετε τους δύο πόλους της “βυζαντινο-ορθόδοξης” στενοκεφαλιάς.

Μισόν αιώνα περίπου μετά το Γίββον ο Χέγκελ, στα μαθήματά του για τη φιλοσοφία της ιστορίας, διδασκε: «Έτσι η βυζαντινή αυτοκρατορία σπαραζόταν απ’ όλα τα πάλι, ενώ από το εξωτερικό την πίεζαν οι βάρβαροι. Οι αυτοκράτορες δεν είχαν δυνάμεις να αντισταθούν, η αυτοκρατορία βρισκόταν σε μια συνεχή ανασφάλεια και στο σύνολό της παρουσίαζε μια αποκρουστική εικόνα ανικανότητας, όπου άθλια και παράλογα πάθη δεν άφηναν να δημιουργηθεί τίποτα το μεγάλο σε ιδέες, πράξεις και άτομα. Εξεγέρσεις των στρατηγών, εκθρονίσεις αυτοκρατόρων από τους υπηκόους τους ή από συνωμοσίες των αυλικών, δολοφονίες των αυτοκρατόρων από τις ίδιες τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους, γυναικείες κλιθμμένες στη λαγνεία και στη διαφθορά - τέτοιο είναι το θέαμα που μας παρουσιάζει η ιστορία, ώσπου επιτέλους το 1453 το ετοιμόρροπο οικοδόμημα της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας έγινε θρύφαλο κάτω από τα χτυπήματα των Τούρκων».

Ο χριστιανισμός, βέβαια, την εποχή της εμφάνισής του αντανάκλουσε μια συγκλονιστική κοινωνική ανατροπή, η ορθοδοξία όμως ενσάρκωνε ανέκλιθεν τις αντιδραστικότερες όψεις του

χριστιανισμού. Γιατί ο χριστιανισμός μπορεί να μην έθιξε άμεσα την αρχαία δουλεία της εργασίας, κλόνησε όμως συθέμελα το γενοφυλετικό σύστημα, που αποτελούσε το φυσικό περίγυρο της αρχαίας αστικής κοινωνίας, και γι’ αυτό ακριβώς γεννήθηκε σα θρησκεία των απόκλιπων και των δούλων, που βρισκόνταν έξω από τα πλαίσια της οργάνωσης των γενών. Ο χριστιανισμός μάλιστα, πρώτου εξελιχθεί σε μια μυστηριακή, ιερατική και λειτουργική θρησκεία, όπως όλες οι **γεωργικές** λατρείες, παρουσιάστηκε σα θρησκεία των αρχαίων **πόλεων**, που στους κόλπους τους οι γενοφυλετικές σχέσεις είχαν ξεθεωριάσει, σε αντίθεση με τα “έθνη”, δηλαδή τους πληθυσμούς της υπαίθρου που ζούσαν ακόμα στο καθεστώς των γενών και ήταν γι’ αυτό **παγανιστές**, όπως ονομάστηκαν τότε (από το pagus = χωριό) οι ειδωλολάτρες. Με τον ασκητισμό, το μοναχισμό, την αγαμία του κλήρου, το θεσμό της **διαθήκης** ο χριστιανισμός υπονόμευσε ανεπανόρθωτα τον αρχαίο “αιματοσυγγενικό κολεκτιβισμό” και με το φανατισμό, τη μισαλλοδοξία, τον ανορθολογισμό, το μυστικισμό σκόρπισε τα ιδεολογικά αποκομμάτια της αρχαιότητας, τα απομεινάρια της κλασικής ειδωλολατρικής φιλοσοφίας και τον ξεφτισμένο ορθολογισμό της. Ο Κ. Παπαρηγόπουλος δεν είχε άδικο όταν ισχυριζόταν ότι η χριστιανική θεολογία των πρώτων αιώνων, με όλη τη στενότητα και τη μισαλλοδοξία της, βρισκόταν ψηλότερα από τη **σύγχρονη της** ελληνορωμαϊκή φιλοσοφία, που είχε εκφυλιστεί σε στείρα σοφιστική.

Όλα αυτά για την εποχή τους ισοδυναμούσαν με πραγματική **επανάσταση**. Η ορθοδοξία όμως αντιπροσώπευσε τη μορφή με την οποία ασπιάστηκαν το χριστιανισμό λαοί που διατηρούσαν αναλλοίωτη την **πατριαρχική** κοινωνική τους συγκρότηση και, κατά συνέπεια, εκχριστιανίστηκαν αποκλειστικά χάρη στην επαφή τους και την επικοινωνία τους με τους πιο πολιτισμένους λαούς. Σαν τέτοια η ορθοδοξία αποτελούσε επίσης πρόοδο για την εποχή της, ωστόσο μια πρόοδο πάρα πολύ **σχετική**.

Έτσι, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα, οι ορθόδοξοι χριστιανικοί λαοί είναι **σλαβικοί** ή εκσλαβισμένοι. Αν παράλληλα η ορθοδοξία διατήρησε στενότερους δεσμούς με την κλασική αρχαιότητα, αυτό δεν πρέπει να μας ξενίζει, αφού το καθεστώς των γενών επιζούσε και μέσα στην αρχαία αστική οργάνωση. Γιατί, όπως παρατηρεί ο Μαρξ, οι πόλεις της αρχαιότητας **μυούνταν** την κοινωνική οργάνωση της υπαίθρου, όταν δεν ήταν κι οι ίδιες **αγροτικές**, και την αρχαία εποχή στην υπαίθρο κυριαρχούσαν ολοκληρωτικά οι γενοφυλετικές σχέσεις. Το φεουδαρχικό μεσαιώνα, αντίθετα, στο χωριό, άρα και στην πόλη, οι γενοφυλετικές σχέσεις είχαν παραμεριστεί από τις σχέσεις **προσωπικές** εξάρτησης, από τις **προσωπικές** σχέσεις κυριαρχίας και υποτέλειας.

Καταλαβαίνουμε τώρα τη βαρυσήμαντη παρατήρηση του Χέγκελ ότι ο χριστιανισμός μας παρουσιάζεται «κάτω από δύο μορφές: από τη μια, έθνη βάρβαρα που μόλις αρχίζουν να εκπολιτίζονται και πρέπει ν’ αποκτήσουν τα πρώτα στοιχεία που αφορούν στην επιστήμη, στη νομική κατάσταση, στην πολιτική σύσταση. Από την άλλη, λαούς καλλιέργημένους, που κατέχουν την ελληνική επιστήμη κι ένα ραφιναρισμένο ανατολικό πολιτισμό». Κι όμως, συνεχίζει ο μεγάλος γερμανός φιλόσοφος, ο ανατολικός χριστιανισμός είναι ίσα-ίσα εκείνος που παρουσιάζει τις μεγαλύτερες αδυναμίες και το μικρότερο ενδιαφέρον, γιατί εκφράζει προφανώς μια αντίστοιχη κοινωνική πραγματικότητα: «Από δω φαίνεται πόσο η χριστιανική θρησκεία μπορεί να είναι αφηρημένη και αδύναμη σαν τέτοια, επειδή ακριβώς είναι τόσο αγνή και πνευματική καθαυτή».

Οι ιδεολόγοι λοιπόν του “ελληνοχριστιανικού πολιτισμού” δεν υποψιάζονται καν ότι συγκαλύπτουν την πιο ριζοσπαστική και προβάλλουν την πιο συντηρητική πλευρά του χριστιανισμού, την πλευρά που **συμβιβάστηκε** με την αρχαία δουλοκτητική κοινωνία κι όχι εκείνη που ήρθε σε **ρήξη** μαζί της για να προχωρήσει στον **εκφεουδαρχισμό**. Έτσι φτάνουμε στο νευραλγικό ζήτημα των σχέσεων του **βυζαντινού** με τον **αρχαίο** και του αρχαίου με το νεότερο ευρωπαϊκό ή **δυτικό** πολιτισμό. Ανάγοντας τα ιδεολογικά αυτά εποικοδομήματα στην οικονομική τους βάση, διαπιστώνουμε πως ούτε ο βυζαντινός ούτε ο νεότερος ευρωπαϊκός πολιτισμός αποτελούν τη **συνέχεια** του αρχαίου ελληνορωμαϊκού πολιτισμού, όσα στοιχεία κι αν δανείστηκαν από εκεί. Ακόμα λιγότερο βέβαια ο νεότερος δυτικός πολιτισμός αποτελεί συνέχεια του βυζαντινού! Γιατί το κοινωνικό σύστημα, απ’ όπου αναπτύχθηκε η σύγχρονη αστική κοινωνία και ο αντίστοιχος πολιτισμός της, ο λεγόμενος δυτικός πολιτισμός, δεν ήταν άλλο από τη **μεσαιωνική φεουδαρχία**. Κι αυτή υπήρξε τόσο αποκλειστικό δημιούργημα των “γερμανών βαρβάρων” του μεσαιώνα, που γκρέμισαν την αρχαία αστική κοινωνία, ώστε ο Μαρξ ονόμαζε το φεουδαρχικό τρόπο παραγωγής **γερμανικό**, σε διάκριση από τον **ασιατικό** και τον **αρχαίο** τρόπο παραγωγής.

Γι’ αυτό και η διαμάχη για το αν ο άμεσος κληρονόμος του αρχαίου πολιτισμού είναι ο βυζαντινο-ορθόδοξος ή ο δυτικοευρωπαϊκός πολιτισμός θυμίζει όλο και περισσότερο αγώνα μονόφθαλμων με τυφλούς, αφού αναμφισβήτητος πατέρας του νεότερου δυτικού πολιτισμού είναι ο “μισητός αλλά αναγκαίος” Γερμανός! Και η εξιδανίκευση της κλασικής αρχαιότητας δεν είναι λιγότερο ανεδαφική από το δογματικό βυζαντινισμό. Πρώτα απ’

όλα, η αρχαία αστική κοινωνία βασιζόταν στην **άμεση δουλεία** και σαν τέτοια μπορεί βέβαια να μην ήταν καταδικαστέα ηθικά, όσο η δουλεία της εργασίας αποτελούσε οικονομική αναγκαιότητα, ήταν όμως καταδικασμένη ιστορικά να οδηγηθεί σε αδιέξοδο, όπως εξήγηε ο Εγγκελς στην “Καταγωγή της οικογένειας”. Γιατί, πράγμα που υποδηλώνεται ήδη στο “Κομμουνιστικό Μανιφέστο”, το καθεστώς της δουλείας ήταν των αδυνάτων αδύνατο να καταλήξει στον επαναστατικό μετασχηματισμό ολόκληρης της κοινωνίας.

Ύστερα ο χριστιανισμός καθιέρωσε και καθάγιασε τη **μονογαμία**, στην οποία οφείλουμε, κατά τον Εγγκελς, τη μεγαλύτερη πρόοδο στις σχέσεις των δύο φύλων: τον ατομικό σεξουαλικό έρωτα, που, όπως και η χριστιανική θρησκεία, φαίνεται ότι γεννήθηκε, αν πιστέψουμε τα “Ειδύλλια” του Θεόκριτου, αρχικά ανάμεσα σε **δούλους**. Γιατί στην αρχαία κοινωνία, όπου βασιλευσαν οι πατριαρχικές επιβιώσεις του συστήματος των γενών, ο νεότερος ατομικός σεξουαλικός έρωτας ήταν γνωστός το πολύ είτε με την περιθωριακή μορφή του **εταιρισμού**, δηλ. της επαγγελματικής πορνείας, είτε με τη γενικευμένη μορφή της **ομοφυλοφιλίας**, που είχε αναχθεί σχεδόν σε θεσμό. Αν αληθεύει μάλιστα ο υπαινιγμός του Αριστοτέλη (Πολιτικά, Β ‘, 10) ότι η ομοφυλοφιλία στην αρχαία Ελλάδα γενικεύτηκε από την οικονομική ανάγκη να μην κατακερατίζεται με την ανεξέλεγκτη τεκνοποίηση η ακίνητη οικογενειακή περιουσία, που αποτελούσε τη βάση των δικαιωμάτων του πολίτη, τότε ο φεουδαρχικός μεσαιώνας, επιβάλλοντας το κληρονομικό δικαίωμα του πρώτογόνου πάνω στην ακίνητη πατρική ιδιοκτησία, κατάφερε καιρίοι πληγήμα στο “ελληνικό πάθος”, στο οποίο είχε εξελιχθεί η ομοφυλοφιλία, τουλάχιστον ως την εποχή που η ανάπτυξη του κινητού κεφαλαίου θα επέτρεπε την κληρονομική διανομή του πλούτου χωρίς τους περιορισμούς που επέβαλλε η κυριαρχή γαιοκτησία. Να λοιπόν τι εννοούσε ο Έγγκελς όταν έγραφε στην “Καταγωγή της οικογένειας” για τους φεουδάρχες του μεσαιώνα και τους υποτέλεις τους: «*Η νέα γενιά, τόσο οι κύριοι όσο και οι υπηρέτες, όταν τους συγκρίνουμε με τους ρωμαίους προκατόχους τους, ήταν μια γενιά από άντρες.*».

Αν ωστόσο ο νεότερος δυτικός πολιτισμός δεν αποτελεί τη συνέχεια του αρχαίου κλασικού πολιτισμού, ακόμα περισσότερο δεν αποτελεί αυτή τη συνέχεια ο βυζαντινο-ορθόδοξος πολιτισμός. Ο ίδιος ο πολυθρύλητος **εξελληνισμός** του ανατολικού ρωμαϊκού κράτους, τον οποίο επικαλούνται κατά κόρον οι μεγαλοϊδεάτες κληρικοί φρονεσ για να μπαλώσουν τις τρύπες του “ελληνοχριστιανικού πολιτισμού” τους, που μάζαι από παντού, ήταν στην πραγματικότητα συνώνυμος του **εκβαρβαρισμού** και ιδιαίτερα του **εκσλαβισμού** της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Γιατί την άλλη όψη του πολυσυζητημένου αυτού εξελληνισμού, που αποτελούσε ο εξοστρακισμός της λατινικής γλώσσας από τη διοίκηση, τη νομοθεσία, το στρατό, που μαρτυρούσε την εξακολουθητική αποξένωση του ανατολικού από το δυτικό μισό του άλλοτε ρωμαϊκού κράτους και τη σύσφιξη των δεσμών του με την επιφανειακή εξελληνισμένη Ανατολή. Η εξέλιξη αυτή πήγαζε από την επιταχυνόμενη παρακμή της αρχαίας ελληνορωμαϊκής αριστοκρατίας και την αντίστοιχη άνοδο της κατοπινά ορθόδοξης εκκλησίας, που επίσημη γλώσσα της ήταν μια απλοποιημένη ελληνική, ενώ το κοινωνικό της υπόβαθρο διαμορφώθηκε από την πατριαρχική κοινότητα “σλαβικού” τύπου (που δεν ήταν βέβαια μόνο **σλα-**

βική). Έτσι η εκκλησία επέβαλε τη γλώσσα της στο κράτος και διαμέσου αυτού στους σλαβικούς πληθυσμούς, που πλημμύρισαν σιγά-σιγά την ελληνική χερσόνησο. Οι τελευταίοι την απλοποίησαν ακόμα παραπάνω, ώσπου με την ανάπτυξη της οπακοινωνίας και των εξωτερικών σχέσεων, την πύκνωση των επαφών με τον έξω κόσμο, την ανάμιξη των πληθυσμών και την επέκταση των συναλλαγών η “γλώσσα των Ευαγγελίων” εξελίχθηκε στη σημερινή της απλουστευμένη μορφή.

Όστε ο γλωσσικός εξελληνισμός του βυζαντινού κράτους ήταν απόρροια του εκσλαβισμού της βαλκανικής ενδοχώρας και του εκχριστιανισμού των σλάβων εποίκων. Απέναντι λοιπόν στη ρωμαιοκαθολική εκκλησία της Δύσης, που αντλούσε δυνάμεις από τη ρωμαλέα ανάπτυξη της φεουδαρχίας, η ελληνορθόδοξη εκκλησία της Ανατολής μειονεκτούσε κατά το ότι στηριζόταν ουσιαστικά σε μια πατριαρχική κοινοτική οργάνωση, που αναγόταν άμεσα στην “αρχική ανατολίτικη κοινοκτημοσύνη”. Ύστερούσε όμως και από το ισλάμ, που βασιζόταν επίσης σε πατριαρχικές σχέσεις, αλλά σαν αρχέγονη θρησκεία νομίμως πολεμιστών δεν κουβαλούσε το βάρος του ιεραρχικού κλήρου της χριστιανικής εκκλησίας, του χριστιανικού ιερατείου. Εκεί όπου το ισλάμ ανάπτυξε κάποιο είδος ιερατικής κόστας, όπως στους **σίτες** (γεωργικούς κυρίως λαούς της Ανατολής), δεν πλεονεκτούσε σε τίποτα από την ορθοδοξία. Μήπως όμως η άνθιση του αραβικού πολιτισμού του μεσαιώνα, που διέσωσε περισσότερα επιτεύγματα της ελληνικής αρχαιότητας από το χριστιανικό Βυζάντιο, δεν πήγαζε άραγε από την πανθήλη έλλειψη εκκλησιαστικής ιεραρχίας στου συνίντες μουσουλμάνους;

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Όντας ιδεολογική πρόεκταση μιας πατριαρχικής τάξης πραγμάτων «*μιας κοινωνίας γενών που είχε την προέλευσή της στην εποχή πριν από τον πολιτισμό*», όπως θα ‘λεγε για την περίπτωση της ο Έγγκελς, η ορθοδοξία αποδείχτηκε ασυμβίβαστη με το αστικό εθνικό κράτος όσο καμιά άλλη παγκόσμια προπαγανδιστική θρησκεία. Γιατί ο εθνικός συγκεντρωτισμός προϋπόθετε την αντικατάσταση των **προσωπικών** σχέσεων, που χαρακτηρίζαν τη μεσαιωνική δουλοπαροικία ή φεουδαρχία, από **απόρροπες** σχέσεις, που δεν μπορούσαν να είναι παρά οι **χρηματικές** σχέσεις. Άρα η διάλυση των γενοφυλετικών, πατριαρχικών σχέσεων μέσα στις σχέσεις προσωπικής εξάρτησης της φεουδαρχίας αποτελούσε αναγκαίο ιστορικό όρο της “αστικής ενότητος των έθνους”. Και, αντίστοιχα, τα εδαφικά βασίλεια του φεουδαρχικού μεσαιώνα ήταν οι φυσικές προϋποθέσεις των νεότερων συγκεντρωτικών κρατών, που βασιζόταν ουσιαστικά στην εθνότητα.

Γι’ αυτό ο καθολικισμός, η κατ’ εξοχήν θρησκεία της μεσαιωνικής φεουδαρχίας, τα κατάφερε τελικά να προσαρμοστεί tant bien que mal, όπως λένε οι Γάλλοι, στις απαιτήσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Δε μιλάμε καν για τον προτεσταντισμό, που αποτελούσε την καθαυτό αστική εξέλιξη του χριστιανισμού. Η ορθοδοξία όμως; Η ορθοδοξία αντανάκλουσε μια κοινωνική κατάσταση που απόκλειε την ανάπτυξη του φεουδαλισμού, το πέρασμα δηλαδή σ’ ένα κοινωνικοπολιτικό καθεστώς απ’ όπου θα αναδύονταν νομοτελειακά ο σύγχρονος αστικός τρόπος παραγωγής και το πολιτικό του εποικοδόμημα – το ενιαίο συγκεντρωτικό κράτος. Έτσι η ανάπτυξη του καπιταλισμού στις χώρες της χριστιανικής Ανατολής, δηλ. της ορθοδοξίας, δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά, παρά σε **εξάρτηση** από την “αστικά αναπτυγμένη Δύση”.

Η ορθοδοξία όμως δεν αντιπροσώπευε μόνο το παθητικό προϊόν κοινο-

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΟΑΠΟΙΚΙΑΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

νικών σχέσεων που βρίσκονταν ακόμα πιο πίσω από τη χριστιανική χρονολογία του κόσμου, αλλά και παράγοντα που αντεπιδρούσε πάνω στην κοινωνική βάση, που τον γέννησε, και τη συντηρούσε. Και το πετύχαινε αυτό κυρίως με τη βοήθεια της εκκλησιαστικής ιεραρχίας, που εξελίχθηκε σε αντίρροπη δύναμη του εθνικού συγκεντρωτισμού. Έτσι έγινε, για παράδειγμα, με το **βουλγαρικό σχίσμα**, που προανήγγελλε την εθνική ανεξαρτησία της Βουλγαρίας. Την εποχή εκείνη, μετά τον κριμαϊκό πόλεμο και τη συνθήκη των Παρισίων, η τουρκική κυβέρνηση, συνεχίζοντας τις εσωτερικές μεταρρυθμίσεις, θέλησε να συμπεριλάβει την κατάρτησή του φόρου αποτελέσιου του πατριαρχείου προς την Πύλη με την αντικατάσταση της αγοραπωλησίας των εκκλησιαστικών θέσεων (της “σιμωνίας”) από το διορισμό των κληρικών με αξιολογικά κριτήρια μώρφωσης κτλ. Στο σημείο αυτό, όπως μας πληροφορεί ο κωνσταντινουπολίτης ιστορικός και άνθρωπος του Πατριαρχείου Ε. Κυριακίδης, η τουρκική κυβέρνηση βρήκε τη συμπάρταση των φιλελεύθερων κύκλων του ελληνισμού της Τουρκίας, σκόνη όμως στην λυσσαλέα αντίδραση του πατριάρχη Ιωακείμ του Β΄, που έφερνε τη σουλτανική προσωπική “Μεγαλοπρεπής”, και οι έλληνες χριστιανοί της οθωμανικής αυτοκρατορίας χωρίστηκαν σε “ιωακειμιστές” (αντιδραστητικούς) και “αντιιωακειμιστές” (προοδευτικούς).

Για να εξασθενήσει λοιπόν το πατριαρχείο, η κυβέρνηση του σουλτάνου υπόθαλψε την εκκλησιαστική χειραφέτηση των Βουλγάρων από την Κωνσταντινούπολη με την ίδρυση αυτοκέφαλης βουλγαρικής εκκλησίας. Από τότε πάντως χρονολογείται η βαθμιαία μεταστροφή του ελληνικού ορθόδοξου μεγαλοϊδεατισμού ενάντια στη Ρωσία, που θεωρήθηκε υπεύθυνη του βουλγαρικού σχίσματος. Και πραγματικά, ο ρωσικός πασλαβισμός υποκίνησε την εκκλησιαστική επανάσταση της Βουλγαρίας, λογαριάζοντας να υπαγάγει τη βουλγαρική εξουσία στην εκκλησία της Ρωσίας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε άλλωστε ότι ακριβώς έναν αιώνα νωρίτερα, στις παραμονές του πρώτου ρωσοτουρκικού πολέμου της Αικατερίνης Β΄ (1768-1774), οι Φαναριώτες είχαν καταργήσει τα λεγόμενα “σλαβικά πατριαρχεία”, δηλαδή τις αυτοκέφαλες αρχιεπισκοπές Αχρίδας και Ιπέκ, για να προλάβουν την υπαγωγή τους στη μητρόπολη της Μόσχας. Όχι λιγότερο όμως η εκκλησιαστική ανεξαρτησία των Βουλγάρων, που θα γινόταν επίσης το προανάκρουσμα του τελευταίου ρωσοτουρκικού πολέμου (1877-78), ενθαρρύνθηκε από την ενέρπη Αγγλία, που την έβλεπε σαν προοίμιο της πολιτικής αυτοτέλειας της Βουλγαρίας.

Και στην περίπτωση αυτή ωστόσο η κοινωνική συνείδηση μιας ορθόδοξης εκκλησίας και του ιεραρχικού κλήρου της θα επισκίαζε την εθνική συνείδηση. Και η βουλγαρική εξουσία, με την ακόρεστη επιθυμία της να επεκταθεί σ’ όλους τους Σλάβους της ευρωπαϊκής Τουρκίας, έγινε ο προπομπός της “Μεγάλης Βουλγαρίας”, όργανο του βουλγαρικού μεγαλοκρατικού σοβινισμού και της ειδικής μορφής του -του “μακεδονισμού”. Μόνο μπροστά στην επανάσταση των Νεοτούρκων το ελληνικό πατριαρχείο και η βουλγαρική εξουσία έδωσαν τα χέρια... «Οι Νεότουρκοι θα είναι χειρότεροι από τους Παλαιότουρκους», προειδοποιούσε ο ρωσοφίλος πατριάρχης Ιωακείμ ο Γ΄. «*Η διάλλακτος νεοτουρκική πολιτική -υποστηρίζει ένας έλληνας ιστορικός, ο Γ. Βεντήρης - εγέννησεν αυτόματον ελληνοβουλγαρικήν προσέγγισιν. Την ήρχισαν ο πατριάρχης Ιωακείμ και ο Βούλγαρος εξάρχος.*»

Έτσι το πιο ρωμαλέο και βιώσιμο εθνικό κράτος που ξεπρόβαλε από τα ερείπια της οθωμανικής αυτοκρατορίας ήταν τελική η ίδια η Τουρκία! Γιατί το ισλάμ, τουλάχιστον στην “ορ-

θόδοξη”, τη **σουνιτική** μορφή του, ήταν απαλλαγμένο από το φορτίο μιας ιερατικής κάστας. Κι αφού δεν υπήρχε αποκλειστικό ιερατείο, παρά μόνο κοσμικοί (μη κληρικοί) ιεροδραστές, η κατάρτησή του ισλαμικού νόμου και η αντικατάσταση του Κορανίου από τον αστικό κώδικα σήμαινε αυτόματα την “κοσμικοποίηση” του κράτους. Γι’ αυτό πιθανότατα η Τουρκία υπήρξε η πρώτη αβασίλευτη δημοκρατία της Ανατολής που διατηρήθηκε αδιάλειπτα σαν τέτοια. Η Τουρκική Δημοκρατία καθιέρωσε το λατινικό αλφάβητο στη θέση των ωμαμεθανικών αραβουργημάτων, παραχώρησε εκλογικά δικαιώματα στις γυναίκες **30 χρόνια** και θέσπισε τον πολιτικό χρόνο **60 χρόνια** πριν από την Ελλάδα!

Η νέα Τουρκία εξάλλου, που κατάρτησε το δικό της χαλιφάτο από το 1923, ύστερα από το σουλτανάτο, ανέχθηκε την ύπαρξη του ελληνικού πατριαρχείου στην Κωνσταντινούπολη, με αντάλλαγμα την εξαίρεση των μουσουλμάνων της δυτικής Θράκης και των ελλήνων χριστιανών της Σταμπούλ από την ανταλλαγή των πληθυσμών. Όστε οι ελληνορθόδοξοι σοβινιστές, που καταφέρονται κατά της μουσουλμανικής μειονότητας, καλό θα ‘ταν να θυμούνται ότι οι μουσουλμάνοι έμειναν στη δυτική Θράκη για να παραμείνει το πατριαρχείο στην Κωνσταντινούπολη.

Η Αλβανία επίσης, που ο πληθυσμός της είναι μοιρασμένος σε δύο θρησκείες (χριστιανούς και μουσουλμάνους) και σε τέσσερα δόγματα (ορθόδοξους χριστιανούς και σίτες μουσουλμάνους στη νότια ή Κάτω Αλβανία, καθολικούς χριστιανούς στη βόρεια ή Άνω Αλβανία), κατόρθωσε παρ’ όλα αυτά να συγκροτηθεί σε ενιαίο εθνικό κράτος, γιατί η πλειοψηφία του αλβανικού λαού είναι μουσουλμανική και προφανώς το ισλάμ δεν είναι τόσο “ασύμβατο” με το αστικό εθνικό κράτος όσο η ορθοδοξία! Την καλύτερη απόδειξη όμως γι’ αυτό την προσφέρει δίχως άλλο η δημοκρατική Βοσνία. Για μας ο σημερινός αγώνας στη Βοσνία, αν κι όχι ασφαλώς από τη σκοπιά του διεθνούς δικαίου, ωστόσο από ιστορική άποψη είναι ένας **εμφύλιος πόλεμος**, μιας κι όλοι οι αντίπαλοι μιλάνε την ίδια γλώσσα, ζουν από αιώνες στην ίδια χώρα, συνδέονται κιάλας σε θρησκευτικά μικτές οικογένειες και συνεπώς ανήκουν στην ίδια εθνότητα. **Εθνικοαπελευθερωτικός** είναι ο αγώνας της Βοσνίας μόνο με την έννοια ότι επιδιώκει ένα κράτος βασισμένο όχι στη **θρησκεία**, αλλά στην **εθνικότητα**, και σαν τέτοιο απαλλαγμένο από εθνικοθρησκευτικές, φυλετικές ή άλλες διακρίσεις. Με την ιδιότητα αυτή ο εμφύλιος πόλεμος στη Βοσνία ισοδυναμεί με **αστικοδημοκρατική επανάσταση**, όπως εκείνες που σώρσαν τον ολοκληρωτισμό από την ανατολική Ευρώπη. Κι απ’ όσα είπαμε, γίνεται κατανοητό γιατί η εθνικοδημοκρατική αυτή επανάσταση ταυτίζεται με τους λεγόμενους μουσουλμάνους, ενώ η κληρικοφασιστική απέναντί τους εξομοιώνεται με τους ορθόδοξους Σέρβους...
Καταλαβαίνουμε καλύτερα, ύστερα απ’ όλα αυτά, τι τερατώδη αναχρονισμό αντιπροσωπεύει απέναντι στο εθνικό αστικό κράτος την εποχή των υπερεθνικών ολοκληρώσεων του “ορθόδοξο τόξο”, που μας προτείνουν περιφραστικά οι Σέρβοι εθνικοσοσιαλιστές και μοναρχοφασιστές, με τη μορφή μιας συνομοσπονδίας Ελλάδας, Σερβίας και Μακεδονίας, πάνω στο πρότυπο ίσως της μεσαιωνικής αυτοκρατορίας του Ντουσαν και με σαφείς τάσεις επέκτασης προς όλες τις κατευθύνσεις, που θα κηδεμονεύεται αναπόφευκτα από τον “σαρισμό χωρίς τσάρο” - τη μετασοβιετική Ρωσία!

Μια μεγάλη αντίφαση της σημερινής πραγματικότητας στην Ελλάδα είναι ότι, ενώ στην πολιτική κυριαρχούν οι ρωσόδουλοι με επικεφαλής το ΠΑΣΟΚ και τον Α. Παπανδρέου, στην οικονομία τον κύριο λόγο έχει η Ευρώπη.

Είναι γνωστές οι χρηματοδοτήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης (μέσω των “πακέτων Ντελόρ”) για την κατασκευή έργων υποδομής στη χώρα μας. Είναι επίσης γνωστό στους αναγνώστες μας το σαμποτάζ που επιχειρείται στα έργα αυτά από το ΥΠΕΧΩΔΕ με επικεφαλής το Λαλιώτη. Έτσι αδυνατίζει σε σημαντικό βαθμό ο ευρωπαϊκός προσανατολισμός της οικονομικής ζωής της χώρας. Όμως οι ρωσόδουλοι δε σταματούν εδώ. Επιχειρούν με άμεσους τρόπους να εξαρτήσουν την οικονομία από τη Ρωσία. Η βασική μέθοδος γι’ αυτό φαίνεται ότι είναι η ενεργειακή εξάρτηση.

Η επάρκεια σε ενέργεια μιας χώρας είναι η βασική προϋπόθεση για την ανάπτυξη και τη λειτουργία της οικονομίας της. Χωρίς έλεγχο στις πηγές ενέργειας οποιαδήποτε χώρα είναι σε μικρό ή μεγάλο βαθμό εξαρτημένη. Είναι πολύ απλό. Με το κλείσιμο ενός διακόπτη ή μιας στρόφιγγας η χώρα βυθίζεται στο σκοτάδι, οι μηχανές σταματούν, η παραγωγή σταματάει. Σε ποιο βαθμό θα συμβούν τα παραπάνω, αυτό εξαρτάται από τον έλεγχο στις πηγές ενέργειας που έχει η χώρα αυτή.

Έχουμε γράψει πολλές φορές για την ελληνορωσική συμφωνία για το φυσικό αέριο. Έχουμε καταγγείλει μάλιστα τη συμφωνία αυτή σαν μια συμφωνία αποικιακού τύπου. Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Μόλις λίγες μέρες πριν είδε το φως της δημοσιότητας ένα ακόμη τεράστιο σκάνδαλο. Δόθηκαν με απευθείας ανάθεση από την κυβέρνηση στον επιχειρηματία Κοπελούζο έργα (του ενεργειακού το-

μέα) αξίας 245 δις στα πλαίσια του ακόμα πιο σκανδαλώδους προσαρτήματος αυτής της συμφωνίας που πρόσφατα υπογράφηκε.

Ο εν λόγω επιχειρηματίας, ιδιοκτήτης της εταιρείας “Ομίλος Κοπελούζου”, συμμετέχει σε ποσοστό 50% στην εταιρεία “Προμηθέας GAS A.E.”, η οποία θα υλοποιήσει τη σύμβαση της Ελλάδας με τη Ρωσία για το φυσικό αέριο. Το άλλο 50% της “Προμηθέας Gas A.E.” το έχει ο ρώσικος κολοσσός στο υγραέριο, η εταιρεία Gazprom. Εδώ θα κάνουμε μια παρατήρηση για να δείξουμε το μέγεθος της Gazprom. Η εταιρεία αυτή κατέχει το 60% των παγκόσμιων αποθεμάτων φυσικού αερίου, διαχειρίζεται το 36% της παγκόσμιας παραγωγής και οι εξαγωγές της καλύπτουν το 40% του διεθνούς εξαγωγικού εμπορίου. Ο σημερινός πρωθυπουργός της Ρωσίας Τσερνομύρντιν ήταν ο προηγούμενος διευθυντής της.

Όπως είναι γνωστό, η τελική υπογραφή της σύμβασης είχε καθυστερήσει 8 μήνες. Η καθυστέρηση αυτή οφειλόταν στη μάχη που έδινε η ευρωπαϊκή τάση του ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής το Σημίτη για την αναθεώρηση του προσαρτήματος στη σύμβαση.

Τελικά ο Σημίτης υποχώρησε και η συμφωνία υπογράφηκε. Οι Ρώσοι τότε είχαν υποχωρήσει από την απαίτησή τους για κατασκευή και ιδιοκτησία μιας μονάδας παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στη Θράκη και από την απαίτησή τους για πώληση φυσικού αερίου και σε ό,τι ποσότητες αυτοί ήθελαν. Όμως οι ρωσόδουλοι στο ΠΑΣΟΚ, ό,τι δεν μπορούσαν να βάλουν από την πόρτα το βάζουν από το παράθυρο. Ανέθεσαν απευθείας και στα κρυφά στον Καπελούζο τέσσερα μεγάλα έργα αξίας 245 δις δρχ. δίχως όμως τη δυνατότητα ιδιοκτησίας στους Ρώσους. Τα έργα αυτά είναι: α) μονάδα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας 300 MW στη Φλώρινα με λιγνίτη, β) μο-

νάδα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο Πόρτο Λάγος (Θράκη) με φυσικό αέριο (πρόκειται για τη μονάδα που ήθελε η Ρωσία), γ) μονάδα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στη Συκιά και στα Πευκόφυτα με νερό και δ) κεντρικοί κλάδοι μεταφοράς αερίου μήκος 270 χιλιομέτρων.

Τα έργα αυτά θα εκτελεστούν από Ρώσους εργάτες και τεχνικούς. Να σημειώσουμε ακόμη ότι η συμμετοχή της αντίστοιχης ελληνικής βιομηχανίας είναι μικρή, με αποτέλεσμα η ήδη έντονη κρίση της να αυξάνει ακόμη περισσότερο.

Θα επισημάνουμε ιδιαίτερα ότι τα τρία πρώτα έργα εντάσσονταν στο πρόγραμμα έργων της ΔΕΗ. Αυτό σημαίνει ότι, για την προκήρυξη διαγωνισμών και γενικά για οτιδήποτε είχε σχέση με αυτά, τον πρώτο και αποκλειστικό λόγο είχε η ΔΕΗ. Όμως η διοίκηση της ΔΕΗ μέσω του γενικού διευθυντή της Μπριδμήρη (αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ) ήταν σφόδρα αντίθετη με την κατασκευή και ιδιοκτησία της μονάδας στη Θράκη από τους Ρώσους και προφανώς και στα άλλα έργα. Έτσι, με την απευθείας ανάθεση παρακάμφθηκε αυτή η άρνηση.

Από τα παραπάνω φαίνεται ότι οι Ρώσοι θα εξαρτήσουν την ελληνική οικονομία και θα προσπαθήσουν να λύσουν την αντίφαση που αναφέραμε στην αρχή του άρθρου μας προς όφελός τους μέσω της ενεργειακής εξάρτησης. Μιας εξάρτησης πολύ πιο βαθιάς από οποιαδήποτε άλλη, αφού απλώνεται σε κάθε είδους δραστηριότητα.

Χρέος κάθε πατριώτη είναι να αντισταθεί στις νέες αυτές αποικιακού τύπου συμφωνίες.

Ο ΚΟΥΒΕΛΑΚΗΣ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΤΗ ΝΕΑ “ΚΑΘΑΡΣΗ”

Σε συνεργασία με το μητσοτακικό Κόκκινο για να απομακρύνει τους αυτοδυναμικούς των φυλακών

Για τον Κουβελάκη και την “κάθαρση” στις φυλακές θα πούμε πολύ λίγα σ’ αυτό το φύλλο της *Νέας Ανατολής*, γιατί είναι λίγος ο χώρος. Είναι φανερό ότι αυτή η εκστρατεία εντάσσεται στο ίδιο πολιτικό μέτωπο μ’ εκείνο των “4” και του Πεπονί. Πρόκειται για τη νέα επίθεση, μέσω μιας νέας “κάθαρσης”, ενάντια στην πολυπληθέστερη τάση του ΠΑΣΟΚ, την αυτοδυναμική, που εκφράζεται σήμερα κύρια από τον Τσοχατζόπουλο και λιγότερο από τον Αρσένη. Όπως και στην προηγούμενη “κάθαρση” του ‘88, έτσι και σ’ αυτήν χρησιμοποιούνται οι ίδιες μέθοδοι: κασέτες με υποκλοπή τηλεφωνικών συζητήσεων, πηχιαίοι τίτλοι χωρίς αντίστοιχο περιεχόμενο και κατασκευή ενόχων δίχως αποδεικτικά στοιχεία. Πάλι ξεκίνημα από την *Ελευθεροτυπία*, που ξεχνάει το οποιοδήποτε κύρος όταν πρόκειται να εξυπηρετήσει το Λαλιώτη και

γίνεται κατακίτρινη. Όπως το ‘88, έτσι και τώρα η επίθεση γίνεται σε μέτωπο με τη ΝΔ, που τώρα είναι πιο συνειδητά πιο φιλική, αλλά και σε μέτωπο με την κατά τα άλλα εχθρική φράξια του Μητσοτακισμού. Αυτό σημαίνει το προσωρινό μέτωπο με τον Κόκκινο ενάντια στην αυτοδυναμία, και εδώ βρίσκεται η βαθύτερη εξήγηση για την αναστολή της δίωξης για την ΑΓΕΤ, που δεν μπορούσε να διεκπεραιωθεί από τον Άρειο Πάγο όσο εκεί κυριαρχούσε ο Κόκκινος. Αντίστοιχη είναι και η επίθεση στην αστυνομία.

Εκείνα που άλλαξαν είναι ότι τώρα οι “ρώσοι” έχουν το Λαλιώτη σε καίρια κυβερνητική θέση, ότι έχουν τα υπουργεία Εσωτερικών και Δικαιοσύνης, ότι έχουν MEGA, SKY και δικούς τους εξειδικευμένους πολιτικούς γελοτοποιούς αυτών των καναλιών. Όμως το βασικό είναι ότι έχουν φιλορώσικη Σερβία,

Ρουμανία και Βουλγαρία.

Η δυσκολία για τους “ρώσους” στη νέα κάθαρση είναι ότι τα έχουν βάσει με τους αυτοδυναμικούς εθνικιστές του κομματικού μηχανισμού και όχι με τους αυτοδυναμικούς εθνικιστές του παλιού βενιζελικού κέντρου και της βουλής. Τώρα πρέπει να εκκαθαρίσουν τα σπλάχνα τους.

Γι’ αυτό ξεκινάνε τη δουλειά από ένα σκληρό κομματικό πυρήνα στις φυλακές, που έχει επικεφαλής του τον Αραβαντινό, ενώ τα πυρά σ’ αυτόν συνδυάζονται με τα πυρά στην αστυνομία.

Οι αυτοδυναμικοί είναι περικυκλωμένοι, αλλά οι απανωτές καθάρσεις έχουν κουράσει και έχουν γίνει ύποπτες. Αν οι “ρώσοι” δεν έλεγχαν τα MME, θα την είχαν πολύ δύσκολα σ’ αυτή τη μάχη.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΩΤΑΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΩΝ ΤΕΙ

Είναι η πρώτη φορά που ο σοσιαλ-φασισμός ελέγχει σε βάθος το υπουργείο Παιδείας. Ο Γ. Παπανδρέου, προικισμένο στέλεχος της ρωσόδουλης φράξιας του ΠΑΣΟΚ, είχε ξανακάνει υπουργός Παιδείας το 1988 μετά την καθάρση των αυτοδυναμικών Τρίτση και Κακλαμάνη. Αυτό το είχε πετύχει μέσα από το κίνημα των καθηγητών που ξεσήκωσαν, αλλά και πούλησαν στη συνέχεια οι ρωσόδουλοι, όταν πέτυχαν τον αντικειμενικό τους πολιτικό στόχο. Όμως αυτή η εξουσία του Γ. Παπανδρέου ήταν προσωρινή, καθώς ακολούθησε η εποχή των μεταβατικών οικονομικών κυβερνήσεων και της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Τώρα ο Γ. Παπανδρέου είναι καλά θρονιασμένος, έχοντας απέναντί του μια ουσιαστικά σύμμαχη του εφευριστή Ν.Δ. και στο πλευρό του το γενικό συντονιστή της καχεκτικής κυβέρνησης και ιντριγκαδόρο Λαλιώτη.

Η γενική κατεύθυνση του σημερινού υπουργού Παιδείας είναι η διάλυση της δημόσιας παιδείας, ειδικά εκείνης που έχει σχέση με την παραγωγή και τις θετικές επιστήμες, και η κατάργηση της ιδιωτικής παιδείας, ιδιαίτερα της τεχνικής.

Οι πρώτες βασικές ενέργειες για την ευόδωση αυτών των ευγενικών στόχων ήταν το προεδρικό διάταγμα για τα ΤΕΙ και το αβαντάρισμα πραγματικοποιημένων καταλήψεων που διοργάνωσαν βασικά οι κνίτες, με ουσιαστικό, αλλά κρυμμένο αίτημα την κατάργηση των ιδιωτικών ΙΕΚ.

Σχετικά με τις καταλήψεις γράφουμε ένα άλλο άρθρο στο ίδιο φύλλο. Εδώ θα μιλήσουμε για τη μεγάλη δουλειά που σκαρώνει η ρωσόδουλη συμμορία με τα ΤΕΙ.

Πριν ενάμιση μήνα ο Λαλιώτης και ο Γ. Παπανδρέου σκάρωσαν ένα Προεδρικό Διάταγμα που αναγνώριζε στους απόφοιτους της ειδικότητας των δομικών έργων των ΤΕΙ επαγγελματικά δικαιώματα ανάλογα με εκείνα της ειδικότητας των πολιτικών μηχανικών των ΑΕΙ. Αμέσως αντέδρασαν οι μηχανικοί των Πολυτεχνείων και το ΤΕΕ αναγκάστηκε να βγει οργισμένα, παρόλο που επικεφαλής του είναι ο ρωσόδουλος αλλά και ευέλκτος Λιάσκας.

Αμέσως το δίδυμο των προβοκατόρων απέσυρε το διάταγμα. Όμως οι ρωσόδουλοι είχαν στο μεταξύ ξεσηκώσει τα ΤΕΙ με επικεφαλής τους Κνίτες, και από κοντά τους ακόμα πιο επαναστατικούς εξωκοινοβουλευτικούς μαϊντανούς (ΟΣΕ, ΝΑΡ, ΚΚΕ μ-λ), που ζητούσαν ανωτατοποίηση.

Καλυμμένο κάτω από αυτές τις κινητοποιήσεις ο Γ. Παπανδρέου σκάρωσε ένα νομοσχέδιο που δεν πραγματοποιεί την ανωτατοποίηση των ΤΕΙ, αλλά ανοίγει το δρόμο προς αυτήν. Τώρα το ΤΕΕ είχε το πρόσχημα να καταγγείλει λιγότερο το υπουργείο, ενώ τα ΤΕΙ κλιμάκωσαν με κνίτικες μορφές πάλης (αποκλεισμούς δρόμων) χτυπώντας το νομοσχέδιο υποτίθεται από τα αριστερά, γιατί δεν καθιερώνει από τώρα την ανωτατοποίηση. Επικεφαλής των ΤΕΙτζήδων είναι από κοινωνική άποψη οι καθηγητές τους, που είναι οι μόνοι που έχουν ένα άμεσο και συγκεκριμένο συμφέρον από αυτή την ανωτατοποίηση, καθώς, σύμφωνα με αυτήν, γίνονται καθηγητές ΑΕΙ και μεγαλώνει σημαντικότητα ο μισθός, και κυρίως το κοινωνικό τους status.

Το νομοσχέδιο Παπανδρέου διαμορφώνει τώρα μόνο τους όρους για την ανωτατοποίηση σε επόμενη φάση. Συγκεκριμένα, αυξάνει τις προϋποθέσεις για να είναι κανείς καθηγητής, και έτσι πετάει τους περισσό-

τερους σημερινούς καθηγητές των ΤΕΙ έξω από τη "γη της επαγγελίας της ανωτατοποίησης". Έτσι καθησυχάζει τους καθηγητές των ΑΕΙ και αφαιρεί ένα επιχειρημα από τη μάζα των μηχανικών που αντιδρούσε στην ανωτατοποίηση. Από την άλλη όμως μεριά υποτίθεται ότι έτσι θα είναι έτοιμοι σε λίγα χρόνια οι υλικοί όροι για την ανωτατοποίηση. Αφού δηλαδή οι φοιτητές των ΤΕΙ θα έχουν καθηγητές επιπέδου ΑΕΙ, θα έχουν και πτυχία επιπέδου ΑΕΙ.

Στο μεταξύ, σαν ένα μεταβατικό δωράκι που θα κρατάει ζωντανό το αίτημα, το όνειρο και τη ζύμωση για την ανωτατοποίηση μέσα στα ΤΕΙ, δίνεται στους σημερινούς αποφοίτους τους η δυνατότητα να πάρουν μέρος στα προγράμματα σπουδών των ΑΕΙ και να αποκτήσουν τους αντίστοιχους τίτλους, καθώς επίσης και να αναγνωρίζονται τίτλοι μεταπτυχιακών σπουδών που αποκτώνται από πτυχιούχους ΤΕΙ σε ξένα αναγνωρισμένα Πανεπιστήμια.

Όμως το πιο ουσιαστικό και βαθύ στο νέο νομοσχέδιο και το πιο αποκαλυπτικό των μακρινών προθέσεων του υπουργείου είναι το ότι καταργούνται το Συμβούλιο Ανώτατης Παιδείας (ΣΑΠ) και το Συμβούλιο Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (ΣΤΕ) και τη θέση τους παίρνει ένα ενιαίο, δίχως τη διάκριση των βαθμίδων ΑΕΙ και ΤΕΙ, Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας (ΕΣΥΠ).

Αυτή η ρύθμιση είναι στην κατεύθυνση της θέσης του πρακτόρικου ψευτοΚΚΕ, που πάντα βγάζει ανοικτά τις θέσεις και προθέσεις του ρωσόδουλου τμήματος του ΠΑΣΟΚ, για μια ενιαία ανώτατη παιδεία που θα περιλαμβάνει ένα θεωρητικό κλάδο και έναν κλάδο εφαρμογής.

Αυτή η εκτρωματική μεταφυσική αλλά και ρατσιστική θέση σημαίνει π.χ. ότι θα υπάρχουν άλλα Πολυτεχνεία που θα παράγουν μηχανικούς της θεωρίας και άλλα μηχανικούς της πράξης, και Πανεπιστήμια που θα βγάζουν φυσικούς της θεωρητικής και φυσικούς της εφαρμοσμένης φυσικής κ.τ.λ.

Αυτή η γραμμή που χωρίζει με σκανδαλώδη τρόπο την πράξη από τη θεωρία από την πρακτική παραγωγική σκοπιά καταργεί την πρόοδο, την επιστήμη και την τεχνολογία, γιατί παράγει έναν ακρωτηριασμένο απόφοιτο ανίκανο για οτιδήποτε, αφού είτε θα είναι θεωρητικός δίχως την εφαρμογή είτε εφαρμοστής δίχως τη θεωρία.

Αυτή είναι στο βάθος η πρόθεση των ρωσόδουλων για την ανώτατη παιδεία, να την καταργήσουν.

Το εργαλείο αυτής της κατάργησης είναι τα ΤΕΙ.

Τα ΤΕΙ τα χρησιμοποιεί σήμερα ο σοσιαλφασισμός σαν εφαλτήριο ενάντια στην ανώτατη Παιδεία, για την ακρίβεια ενάντια σε ό,τι έχει απομείνει από αυτήν.

Αυτό είναι το νόημα του γενικού συνθήματος της ανωτατοποίησης που προωθεί, όπως είπαμε, ανοιχτά το ψευτοΚΚΕ και σιγοντάρουν με τρόπο οι ρωσόδουλοι της κυβέρνησης.

Η απαίτηση των ΤΕΙ να αναγνωρίζονται για το πτυχίο τους τα ίδια επαγγελματικά δικαιώματα με εκείνα των ΑΕΙ είναι αντιδραστικό.

Είναι αντιδραστικό κατ' αρχήν σαν μικροαστική ουτοπία και, στη συνέχεια, σαν πολιτική μιας φασιστικής υπερδύναμης και των πραχτόρων της για την κυριαρχία στην κοινωνία και το κράτος.

Η ΑΝΩΤΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΣΑ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗ ΟΥΤΟΠΙΑ

Τα ΤΕΙ δεν μπορούν να γίνουν ιδρύματα ανώτατης εκπαίδευσης με

καμιά υπουργική απόφαση και με καμιά νομοθεσία. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν αλλάξουν στην πράξη τα γνωστικά επίπεδα των καθηγητών, των φοιτητών και η υλικοτεχνική υποδομή. Τότε όμως τα ΤΕΙ δε θα είναι ΤΕΙ.

Αυτοί που ζητούν να γίνουν τα ΤΕΙ τώρα ΑΕΙ και οι απόφοιτοι των ΤΕΙ απόφοιτοι των ΑΕΙ σκέφτονται όπως ο κάθε μικροαστός που θα ήθελε να είναι πλούσιος και πιστεύει ότι αυτό μπορεί να γίνει με μια κυβερνητική απόφαση. Πρόκειται για το ίδιο αίτημα και τον ίδιο τρόπο σκέψης των τμημάτων εκείνων της κοινωνίας που συνήθως ακολουθούν με πάθος τους φασίστες δημαγωγούς, και που συνήθως είναι η μικροαστική τάξη που ονειρεύεται να γίνει αστική.

Τα σημερινά ΤΕΙ δεν μπορούν να γίνουν ίδια με τα ΑΕΙ της χώρας μας, όπως δεν μπορούν τα ΑΕΙ της χώρας μας να γίνουν Χάρβαρντ με υπουργικές αποφάσεις.

Τα σημερινά ΤΕΙ μπορούν να γίνουν με υπουργική απόφαση ΑΕΙ, αλλά θα είναι ΑΕΙ δεύτερης κατηγορίας, δηλαδή πάλι ΤΕΙ.

Αυτό ήδη έχει συμβεί στις αναπτυγμένες ιμπεριαλιστικές χώρες δίχως να πραγματοποιηθεί κανένα επαναστατικό κίνημα και δίχως κανέναν αναπτυγμένο και κόνει το δρόμο προς τα σύνορα και τις κεντρικές αρτηρίες της χώρας και των μεγαλοπόλεων.

Στην Αμερική, τη μητρόπολη του ιμπεριαλισμού, αλλά και στη Γαλλία και την Αγγλία υπάρχουν 3 κατηγοριών ανώτατες σχολές. Η πρώτη κατηγορία μια χούφτας σχολών βγάζει τα ηγετικά στελέχη της αστικής τάξης σε όλους τους τομείς: Θετικές επιστήμες, Τεχνική, Επιστήμες του ανθρώπου, Διοίκηση κ.τ.λ.

Στις ΗΠΑ, σ' αυτά πηγαίνουν οι πιο μελετητοί γόνιοι της αστικής τάξης με υπέρογκα δίδακτρα (7-10 εκ. δολάρια το χρόνο), καθώς και τα σπάνια ταλέντα από τις φτωχότερες τάξεις που παίρνουν υποτροφίες. Στη Γαλλία αυτές οι σχολές είναι δημόσιες και απαιτούν κυριολεκτικά σπάνιο επίπεδο αντίληψης και κατάρτισης (ecole polytechnique, ENA). Όποιος τελειώσει από εκεί είναι de facto μεγάλο και περιζήτητο στέλεχος. Μετά υπάρχει ένα χαμηλότερο επίπεδο, που περιλαμβάνει ιδρύματα στο επίπεδο των δικών μας καλών σχολών του Πολυτεχνείου της Αθήνας, όπου παράγεται η μεγάλη μάζα των καλών ειδικών σε όλους τους τομείς. Οι απόφοιτοί τους βρίσκουν εύκολα δουλειά.

Η τρομερή τρίτη κατηγορία είναι ένα αναρίθμητο πλήθος από πανεπιστήμια και πολυτεχνεία που δίνουν έναν τίτλο με τον οποίο έχει εξασφαλιστεί κανείς μισοανεργία, αν αρκестεί στο πτυχίο του. Σ' αυτά, δημόσια ή ιδιωτικά, σπουδάζει σήμερα η τεράστια πλειοψηφία των φοιτητών στις αναπτυγμένες χώρες, και αυτά τα ιδρύματα είναι εκείνα που παράγουν το σύγχρονο διανοητικό λούμπεν-προλεταριάτο.

Θα ρωτήσει εύλογα κανείς: Και πού βρίσκεται η διαφορά; Ποιος αποφασίζει για τη διαφορά στην αξία των πτυχίων, αφού όλα είναι πτυχία ΑΕΙ;

Μα η κοινωνική πρακτική, και κύρια η αγορά.

Η σύγχρονη μονοπωλιακή επιχείρηση και το σύγχρονο κράτος αυτών των μονοπωλίων επιλέγει με θαυμαστή ακρίβεια και κατατάσσει στο κατάλληλο επίπεδο τον κάθε απόφοιτο που βγαίνει στην αγορά εργασίας. Δεν ενδιαφέρει κανέναν εργοδότη αν ο απόφοιτος που έχει μπροστά του

τελειώσει ένα ΑΕΙ, αλλά ποιο ΑΕΙ τελειώσει. Κάθε πτυχίο έχει έτσι την ξεχωριστή του τιμή, χάρη οι ατέλειωτες εξετάσεις στις οποίες συνήθως οι εργοδότες υποχρεώνουν τους υποψήφιους υπαλλήλους τους, όποιο επίπεδο πτυχίου κι αν κουβαλάνε.

Να λοιπόν που το πραγματικό επαγγελματικό δικαίωμα του απόφοιτου στον αναπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο προσδιορίζεται συντριπτικά από τη στάση της αγοράς απέναντι στο συγκεκριμένο τίτλο σπουδών και στο συγκεκριμένο κάτοχο αυτού του τίτλου και όχι από το τυπικό δικαίωμα που έχει παραχωρήσει το κράτος στον κάτοχο του κάθε πανεπιστημιακού τίτλου.

Αυτή η πλευρά της αξιολόγησης των πανεπιστημιακών τίτλων γίνεται ολοένα ισχυρότερη και στη δικιά μας χώρα. Για παράδειγμα, στους κλάδους των μηχανικών, όπου επικεντρώνεται και το κίνημα των ΤΕΙ, ακόμα και οι πιο μέτριες σε όγκο επιχειρήσεις που ζητάνε προσωπικό βρίσκονται σήμερο μπροστά σε μια πληθώρα υποψηφίων και ζητάνε τα πτυχία των καλύτερων πολυτεχνείων, τους καλύτερους βαθμούς σ' αυτά τα πτυχία, απαιτούν όλο και περισσότερο μεταπτυχιακή εξειδίκευση στο ανώτερο δυνατό επίπεδο κ.τ.λ.

Η κατάσταση μάλιστα στη χώρα μας σ' αυτό το ζήτημα χαρακτηρίζεται από τον όλο και αυξανόμενο αριθμό παραγομένων αποφοίτων των ΑΕΙ και την όλο και μειωνόμενη παραγωγή τεχνικών έργων και βιομηχανικών εγκαταστάσεων. Από την άλλη μεριά, συνεχίζεται η παραγωγή μικρών έργων, μικρών κατασκευών και μικρών βιομηχανιών, που αντιστοιχεί και στο συνειδητό सम्ποτάρισμα από το σοσιαλφασισμό της συγκέντρωσης του κεφαλαίου, αλλά και στη γενική κατάσταση υποανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού.

Έτσι η μεγάλη μάζα απόφοιτων μηχανικών ή να ασκίσει το επάγγελμα σ' ένα επίπεδο πολύ κατώτερο και από τα ουσιαστικά και από τα τυπικά προσόντα που διαθέτει (π.χ. μικρές οικοδομικές δουλειές, μικροεργολαβίες, μικρομελέτες).

Επομένως, η πραγματική γενική κίνηση των αποφοίτων και των πτυχίων των ΑΕΙ είναι προς την "κατωτατοποίηση". Σ' αυτή τη γενική πραγματική κίνηση των ΑΕΙ προς την "κατωτατοποίηση" απαντούν με το κίνημα για ανωτατοποίηση.

Η ΑΝΩΤΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΣΑ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Έτσι αυτό το αίτημα θα μπορούσε γενικά να είναι μια μικροαστική αντιδραστική ουτοπία, αν δε ζούσαμε σε μια χώρα όπου τις μικροαστικές ουτοπίες τις κάνει ο σοσιαλφασισμός εργαλείο για να ανεβεί στην εξουσία και να μετατρέψει σε ερείπια ό,τι επιβιώνει ακόμα στη χώρα παραγωγικά ή μορφωτικά.

Σ' αυτή τη χώρα το τυπικό επαγγελματικό δικαίωμα γίνεται ουσιαστικό δικαίωμα μόνο όταν εργοδότης είναι το ελληνικό κράτος. Το συγκεκριμένο γραφειοκρατικό και παρασιτικό κράτος, και πιο ειδικά το κράτος-λεία των μισθοφορικών κομματικών στρατών, μπορεί να κάνει πραγματικότητα την ουτοπία. Εδώ τα ΤΕΙ μπορούν χάρι σε μια υπουργική απόφαση ή σε ένα νόμο στη Βουλή να γίνουν ΑΕΙ μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, σαν σε αραβικό θαύμα.

Αυτό θα σημαίνει αυτόματα ότι οι απόφοιτοι των ΤΕΙ που απασχολούνται τώρα στο Δημόσιο θα έχουν αύξηση των μισθών τους και, κυρίως, ότι οι μη απασχολούμενοι θα μπορούσαν να βρουν πιο εύκολα δουλειά, αφού θα μπορούν να καταλαμβάνουν και τις θέσεις εκείνες που απαιτούν σήμερο τυπικά προσόντα πτυχιούχων ΑΕΙ. Αυτή η δυνατότητα για τους α-

πόφοιτους των ΤΕΙ σημαίνει ότι δεν υπάρχει κανείς ιδιαίτερος λόγος να είναι κανείς απόφοιτος των ΑΕΙ, αν στόχος του είναι η πρόσληψη στο Δημόσιο. Και επειδή αυτός είναι ο γενικός στόχος όλων της ανώτατης παιδείας στην Ελλάδα, δηλαδή το να παράγει δημόσιους υπαλλήλους, και επειδή αυτός ο στόχος θα αποκτά μεγαλύτερο κύρος όσο θα αποσθρόνεται η ιδιωτικοκαπιταλιστική παραγωγή, μπορεί να φανταστεί κανείς ότι σ' αυτή την περίπτωση θα επιταχυνθεί η διαδικασία "κατωτατοποίησης" των ΑΕΙ. Και δε θα πρόκειται αυτή τη φορά για "κατωτατοποίηση" της πρακτικής χρησιμότητας του πτυχίου, αλλά για κατωτατοποίηση του γενικού επιπέδου της φοίτησης στα ΑΕΙ και για κατωτατοποίηση του πρακτικού περιεχομένου του πτυχίου των ΑΕΙ, δηλαδή για τη σχετική μετατροπή των ΑΕΙ σε ΤΕΙ.

Αυτή η διεύθυνση των πτυχιούχων των ΤΕΙ σε θέσεις που σήμερα καταλαμβάνονται από αποφοίτους των ΑΕΙ θα έχει και μια άμεση παραγωγική επίπτωση αφού αυτές οι θέσεις πραγματικά απαιτούν ένα ψηλό επίπεδο επιστημονικής κατάρτισης, όπως σε μερικές θέσεις επιθεωρητών μελετών και έργων στα υπουργεία και τις ΔΕΚΟ. Βέβαια, παρά τις κραυγές των μηχανικών του ΤΕΕ, αυτές οι θέσεις δεν είναι πολλές και η πιο μεγάλη μάζα των μηχανικών του Δημοσίου και των ΔΕΚΟ λειτουργεί σ' ένα επίπεδο πολύ χαμηλότερο από τις δυνατότητες του πτυχίου που κουβαλάει. Όμως το γεγονός ότι αυτές οι θέσεις με την "ανωτατοποίηση" χάνουν κάθε ξεχωριστή τους σημασία και αδιάζουν από κάθε περιεχόμενο οδηγεί στο ξεχαρβάλωμα εκείνου που είναι πραγματικά πιο αναπτυγμένο, πιο επιστημονικά και τεχνικά εξειδικευμένο στη χώρα. Από εκεί μπορεί να αρχίσει μια διαδικασία γενικής ισοπέδωσης και διάλυσης της παιδείας, γιατί το να τσακίσει κανείς την κορυφή της είναι ο καλύτερος τρόπος για να τσακίσει τη βάση της. Αυτό δεν έχει να κάνει με τη σωστή κριτική ενάντια στην πανεπιστημοκεντρική παιδεία της χώρας μας, όπου όλη η παιδεία υπηρετεί το πανεπιστήμιο.

Ο σοσιαλφασισμός δε θέλει να καταστρέψει τον πανεπιστημιοκεντρισμό, αλλά να φέρει αυτό το κέντρο όσο πιο χαμηλά μπορεί και να χτυπήσει σ' αυτό το κέντρο ό,τι πραγματικά αξίζει, ό,τι πιο ζωντανό, ευρηματικό και επιστημονικό, ό,τι είναι δεμένο με την παραγωγή και την ανάπτυξη, δηλαδή ό,τι στο βάθος δεν είναι πανεπιστημιοκεντρικό, δηλαδή γραφειοκρατικό στην εκπαίδευση. Ο σοσιαλφασισμός θέλει να καταστρέψει ειδικά την τεχνική ανώτατη παιδεία και να γεμίσει τη χώρα σχολές μεγαλοϊδεατισμού, θεολογίας και ραγιαδισμού, όπως εύκολα μπορεί να κάνει τις σχολές των λεγομένων ανθρωπιστικών επιστημών. Με λίγα λόγια, η ανωτατοποίηση έρχεται να ληλατήσει ό,τι μπόρεσε να ανθίσει μέσα στον γραφειοκρατικό, παρασιτικό και εξαρτημένο ελληνικό καπιταλισμό και να αναδείξει ό,τι χειρότερο.

Ο σοσιαλφασισμός θέλει να μπάσει το πτυχίο του ΤΕΙ στη θέση του επιστημονικοτεχνικού ηγεμόνα με τον ίδιο τρόπο που ο Ναπολέοντας έστρεψε τους μικροαστούς φίλους του βασιλιάδες. Αλλά τουλάχιστον εκεί είχαμε να κάνουμε με μια επαναστάση. Άλλωστε, και η σοσιαλιστική επανάσταση που έρχεται θα βάλει πάνω από την επιστημονική και τεχνική πάλη, πάνω από την πάλη για την παραγωγή τους συνειδητούς ανθρώπους του προλεταριάτου. Όμως θα τους βάλει σαν πολιτικούς επιτρόπους του στρατού των ειδικών. Ποτέ το προλεταριάτο δε θα διορίσει τον

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

“Όσο και να μελετήσει κανείς τα κοινωνικά και κάθε είδους κινήματα των τελευταίων χρόνων, δύσκολα θα διαπιστώσει τόσο γρήγορο εξουτελισμό και καθίζηση τους όσο στο λεγόμενο κίνημα των καταλήψεων των σχολείων της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Είναι γεγονός πως οι καταλήψεις μετά το '90 έχουν πάρει τον κατήφορο. Όμως, κατά κοινή ομολογία, για πρώτη φορά φέτος οι ενδείξεις ήταν τόσο συντριπτικές για τον αντιδραστικό χαρακτήρα των συγκεκριμένων καταλήψεων: τα αιτήματα (ή, μάλλον, η απουσία αιτημάτων που να συγκινούν τη μαθητική μάζα), η έλλειψη μαζικότητας, η απουσία δημοκρατικών διαδικασιών στη λήψη των αποφάσεων, οι βανδαλισμοί, η απέξω υποκίνηση χωρίς καμιά αυτενέργεια των ίδιων των μαθητών, η απομόνωση των καταλήψεων αυτών από το σύνολο σχεδόν της κοινωνίας και τόσα άλλα είναι οι απεικονιζόμενες εικόνες για την παρπανάω εκτίμηση.

Τα τελευταία, λοιπόν, χρόνια κινδυνεύει να γίνει έθιμο η κατάληψη, συνήθεια χωρίς νόημα, υπονομεύοντας έτσι τον ίδιο τον εαυτό της σαν ένα από τα σοβαρότερα μέσα πάλης των μαθητών για την επίλυση των κάθε είδους προβλημάτων τους. Απογομύνεται από κάθε ουσιαστικό περιεχόμενο και απομένει σαν μια απολιθωμένη μορφή διεκδίκησης “αιτημάτων” που κάθε άλλο παρά κινητοποιούν κι εξεγεινουν θετικά τη μεγάλη μάζα των μαθητών. Η παραδοσιακή πια, μάλιστα, καθιέρωσή τους λίγο πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων (που μπαίνει επίτηδες ως δέλεαρ για νατσιπήσουν οι μαθητές το δόλωμα, ελλείψει προοδευτικού κινήτηρα για την κατάληψη) τείνει να γίνει γραφική πρόσοχη για de facto επιμύκνωση της περιόδου των διακοπών και αναξιώπιτες στα μάτια της κοινωνίας (και δεν αναφερόμαστε εδώ στην αστική τάξη). Στην καλύτερη περίπτωση οι καταλήψεις έχουν γίνει γραφικές, στη χειρότερη αντιπαθητικές και πολιορκητικές κριός στα χέρια του σοσιαλφασισμού.

Η απογύμνωση των καταλήψεων από κάθε δημοκρατικό περιεχόμενο και αίτημα ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας σταδιακής διαδικασίας που ξεκίνησε από το 1990 και δυνάμωσε στη συνέχεια με σκοπό τη χρησιμοποίηση των μαθητών από το σοσιαλφασισμό για τους ανομολόγητους σκοπούς του. Παράλληλα, αφανής σκοπός του σοσιαλφασισμού ήταν και είναι η οριστική διάλυση κάθε έννοιας σχολείου, η αποφυγή οποιασδήποτε μάθησης και το σαμποτάρισμα κάθε προσπάθειας στοιχειώδους εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης της χώρας, καθώς με τα αιτήματα που αυτός προωθεί η χώρα θα μεταβληθεί σε μια απέραντη έρημο, στην οποία θα βασιλεύει ο ίδιος ο σοσιαλφασισμός με τσιράκια του μια γραφειοκρατική δημοσιοπαλληλία που ήδη απομυζά τον παραμικρό οικονομικό πόρο και όση βιομηχανία και ανάπτυξη έχει απομείνει σ' αυτό τον τόπο.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

Πρώτη φορά τα τελευταία πέντε χρόνια ο αριθμός των κατειλημμένων γυμνασίων και λυκείων ήταν τραγικά μικρός. Συγκεκριμένα, μέσα σε μια εβδομάδα στη Θεσσαλονίκη (που κατά παράδοση πια δίνει το έναυσμα των καταλήψεων) ο αριθμός των κατειλημμένων σχολείων κατέβηκε από τα 40 στα 22 (*Ελευθεροτυπία*, 15/12). Ο *Ελευθερος Τύπος* την ίδια μέρα αναφέρει πως στην Αττική έχουν υπερβεί τα 70 και σ' ολόκληρη τη χώρα τα 200. Με βάση τα αναλυτικά στοιχεία του υπουργείου Παιδείας, σε

όλη τη χώρα ήταν 173 σχολεία σε σύνολο 3670, ενώ απ' αυτά τα 149 (σε σύνολο 872) στην Αττική (*Ελευθεροτυπία*, 16/12). Δηλαδή, ούτε το 5% των σχολείων δεν προχώρησε σε κατάληψη. Η ίδια εφημερίδα αναφέρει (20/12) πως σ' ολόκληρο το νομό Θεσσαλονίκης ο αριθμός έχει μειωθεί στα 15... Όλ' αυτά είναι ενδεικτικά πόσο η συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών γύρισε την πλάτη της στις “καταλήψεις” αυτές και έκλεισε τ' αυτιά της στα κροξίματα του σοσιαλφασισμού και του ομορτοτισμού.

Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Ακόμα και στα σχολεία που πραγματοποιήθηκε τελικά η κατάληψη, η μη τήρηση στοιχειωδών δημοκρατικών κανόνων στη λήψη της απόφασης και η απροθυμία συμμετοχής των ίδιων των μαθητών στην κατάληψη μετά την υπερψήφισή της δικαιώνει την εκτίμηση ότι επρόκειτο για καταλήψεις μιας μικρής μειοψηφίας, δηλαδή καταλήψεις πραξικοπηματικού τύπου. Συχνά παρουσιάστηκε το φαινόμενο πρώτα να γίνεται η κατάληψη από ορισμένα άτομα και μετά (!) να γίνεται η γενική συνέλευση των μαθητών, η οποία ήταν πλέον υποχρεωμένη να πάρει αποφάσεις κάτω από μια εκβιαστικά διαμορφωμένη κατάσταση. Πρώτα κατάληψη, μετά συνέλευση.

Μήπως όμως αυτοί που ψήφισαν την κατάληψη τη στήριξαν; Μιλώντας στην εφημερίδα *Βήμα* ο πρόεδρος του 15μελούς του 70ού λυκείου είπε πως «τα αιτήματα είναι ανούσια, τα παιδιά ψήφισαν υπέρ για “χαβαλέ”. Απόδειξη πως αφού ψήφισαν ούτε ξαναπάτησαν στο σχολείο ούτε ήρθαν να περιφουρήσουν το κτίριο. Απλώς πήγαν στα σπίτια τους περιμένοντας κάποιος να τους ειδοποιήσει πως ξαναρχίζουν τα μαθήματα».

Το αποτέλεσμα όλων αυτών, όπως και της προβολής αντιδραστικών ή “αδιάφορων” αιτημάτων, είναι να προβοκαριστεί η ίδια η κατάληψη ως μορφή πάλης και να δοθεί έτσι η χρυσή ευκαιρία στην παλιά αντίδραση να τη χτυπήσει ως μέσο πάλης αυτή καθαυτή (ανεξάρτητα από το εκάστοτε περιεχόμενό της) και στο νεοδεξιό μπλοκ να την καναλιζάρει εκεί που αυτό θέλει. Και έγιναν τόσο μισητές αυτές οι καταλήψεις από τον κόσμο, που τον οδήγησαν προς τα δεξιά, να τις καταγγέλλει δηλαδή στον εισαγγελέα και να του ζητάει (μετά από τη γνωστή παρέμβαση Τζανακάκη) να τις καταστείλει έστω και με τη βία. Αυτό είναι κάτι που δεν είχε ξανα συμβεί. Σε τόσο μεγάλη απομόνωση βρέθηκαν οι καταλήψεις.

Αυτή τη φορά έγινε παρπανάω από φανερό πως οι καταλήψεις ήταν “φυτευτές”, τόσο στη μορφή όσο και στα αιτήματα. Δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που οι μαθητές κατήγγελλαν πως πριν καν κάνουν συνελεύσεις τους έρχονταν σαν αλεξίπτωτο χαρτί με αιτήματα που έμπαιναν με το ζόρι για συζήτηση, απέξω, όχι σαν αιτήματα που έρχονταν να λύσουν προβλήματα των ίδιων των μαθητών. Και, βέβαια, πέρασαν χωρίς καμιά συζήτηση, αφού η απόφαση ήταν περίπου εκβιασμένη a priori να βγει υπέρ.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΥΡΙΟ ΑΙΤΗΜΑ; ΠΟΙΑ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ;

Εκεί που αποκαλύπτεται ότι ο εμπνευστής ήταν το νεοδεξιό μπλοκ είναι κυρίως στα αιτήματα. Πάντα ο σοσιαλφασισμός ξεκινάει από κάτι υλικό και πραγματικό, από μια υπαρκτή κατάσταση, για να ξεσηκώσει τον κόσμο και στο τέλος το γυρνάει εκεί που αυτός θέλει. Στην περίπτωσή μας, το αίτημα που υποτίθεται πως θα ξεσηκωνε το μαθητικό κομμο ήταν η αύξηση του ποσοστού για την παιδεία στον προϋπολογισμό στο 15%. Πρόκειται για έ-

να παμπάλαιο αίτημα γνωστό από τις προδικτατορικές διαδηλώσεις, τόσο παλιό που κανείς πια ούτε το πιστεύει ούτε το παλεύει. Κι αυτό όχι γιατί δε χρειάζεται να αυξηθεί το σχετικό κονδύλι του προϋπολογισμού ή γιατί το κράτος έχει καλύψει τις υλικές ανάγκες των σχολείων, αλλά γιατί το αίτημα εμφανίζεται απονεκρωμένο από ένα συγκεκριμένο και, κυρίως, από ένα προοδευτικό-αναπτυξιακό περιεχόμενο. Αντίθετα, το αίτημα αυτό συνοδεύεται και, τελικά, υπερκαλύπτεται από μια σοσιαλφασιστική δημιουργία για κατάργηση της ιδιωτικής εκπαίδευσης, και ιδιαίτερα των ΙΕΚ.

Να σημειώσουμε εδώ ότι η ίδρυση των ΙΕΚ, δημόσιων και ιδιωτικών, αποτελεί αντικειμενικά πρόοδο για τη χώρα. Κι αυτό γιατί προσφέρουν εξειδικευμένη τεχνική κατάρτιση μέσα σε καλά εξοπλισμένους χώρους και με σύγχρονα προγράμματα. Τα ιδιωτικά ΙΕΚ κατά κανόνα καλύπτουν ανάγκες της παραγωγής σε μια ενδιάμεση και εκτεταμένη βαθμίδα τεχνικού προσωπικού. Το “μειονεκτημά” τους όμως, κατά το σοσιαλφασισμό, είναι διπλό: ότι τα χρηματοδοτεί η “κακή” ΕΟΚ και ότι τα ιδιωτικά ΙΕΚ είναι δυτικό κεφάλαιο, μη ελεγχόμενο δηλαδή από το ρώσικο σκοταδισμό. Γι' αυτό και πρέπει να “πνιγούν”. Και το ίδιο όμως το αίτημα για 15% είναι μια φενακή. Γιατί επικεντρώνει και συνοψίζει το πρόβλημα της εκπαίδευσης στη χώρα μας σε ζητήματα υλικοτεχνικής υποδομής, όπως ονομάζονται, ενώ συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο: το κύριο πρόβλημα στο ελληνικό σχολείο σήμερα είναι ζήτημα ιδεολογικού προσανατολισμού, ζήτημα ταυτότητας, καθώς και ζήτημα σύνδεσης με την παραγωγή και με την οικονομική ανάπτυξη. Το ζήτημα είναι πως θα σπάσουν τα δεσμά του σχολείου της παπαγαλίας, του μόνιμα (από την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους και δόθε) γραφειοκρατικού ελληνικού σχολείου, του σχολείου του ιδεολογικού σκοταδισμού, του σοβινισμού και του ορθόδοξου φανατισμού, του σχολείου της μαζικής παραγωγής άμαθων και άτεχνων υπαλληλίσκων που τσακωνονται στα κομματικά γραφεία ποιος θα πρωτοπάει την “πολυπόθητη” καρέκλα στο Δημόσιο να βουλευτεί και να παίρνει τον πενιχρό μισθό χωρίς να πολυδουλεύει. Αυτό το πράγμα είναι το μοναδικό που ενδιαφέρει το ελληνικό σχολείο, ιδιαίτερα τώρα που το έχει ουσιαστικά χειραγωγήσει ο σοσιαλφασισμός. Καμιά παραγωγική ασχολία, κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον, πλήρης αντίθεση ανάμεσα στην πνευματική και τη χειρωνακτική εργασία και περιφρόνηση της δεύτερης. Εκεί πρέπει να ρίξει το βάρος του το μαθητικό κίνημα, και λιγότερο στη βελτίωση της υλικοτεχνικής υποδομής. Γιατί τι νόημα θα έχει ένα τέλεια εξοπλισμένο σχολείο αν συνεχίσει να προπαγανδίζει τον ορθόδοξο σκοταδισμό, το ρωσόδουλο σοβινισμό και την εχθρότητα με τους γειτονικούς λαούς, για να μπει η χώρα σ' έναν άδικο πόλεμο; Άλλωστε, ακόμα κι αυτό το αίτημα της υλικοτεχνικής υποδομής δεν το θέλει στην πραγματικότητα ο σοσιαλφασισμός, γιατί **γενικά** δε θέλει την ανάπτυξη της χώρας. Απλά, το βάζει σαν προμετωπίδα για να ξεσηκώσει και να αποπροσανατολίσει, ώστε την κατάλληλη στιγμή να πλασάρει το πραγματικό ρώσικο αίτημα, που είναι η **κατάργηση της ιδιωτικής εκπαίδευσης**. Επειδή ξέρει ότι ο υπουργός ούτε θέλει ούτε και μπορεί να ικανοποιήσει αυτό το αίτημα, γιατί κι αυτός μέσα στο κόλπο είναι, το βάζει για να προωθήσει το δεύτερο και, γι' αυτόν, πιο ουσιαστικό.

Ότι έτσι έχουν τα πράγματα είναι

πολλά που το δείχνουν. Το κεντρικό πανό της πορείας, που είναι αυτό που δίνει και το στίγμα της, ήταν σαφές: “Δώστε λεφτά για την παιδεία και όχι για πολέμους και ιδιωτικά σχολεία”. Ο *Ριζοσπάστης* έχει ξελαρυνγιάσει να βγάξει πρωτοσέλιδα τις καταλήψεις και να κεντράρει στο αίτημα της κατάργησης της ιδιωτικής εκπαίδευσης και των ΙΕΚ. Σε ανακίνωσή του το ΚΣ της “Κ”ΝΕ (16/12) «*χαιρετίζει τους μαθητές που πήραν μαζικά μέρος στην πορεία (...) διαδηλώνοντας ενάντια στην πολιτική που βάζει τη δημόσια εκπαίδευση στο περιθώριο, ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα στο ιδιωτικό κεφάλαιο*». Λες και η δημόσια εκπαίδευση στην Ελλάδα δεν είναι μορφή κρατικού καταλισμού, λες και είναι “λαϊκή”, λες και είναι πιο προοδευτική στη μορφή και στο περιεχόμενο από την αστική ιδιωτική εκπαίδευση. Ακόμη, στο σχετικό ρεπορτάζ από τη συνάντηση των “εκπαιδευτών” των μαθητών με το Γ. Παπανδρέου αναφέρεται ότι «ο υπουργός δε δεσμεύτηκε στα κυριότερα αιτήματά τους που αφορούν το 15% για την παιδεία και την κατάργηση των *Ινστιτούτων Επαγγελματικής Κατάρτισης*». Και παρακάτω: «*Στο φέγγον θέμα της κατάργησης των ΙΕΚ ουσιαστικά τάχτηκε υπέρ της συνέχισης της λειτουργίας τους, λέγοντας ότι αυτά θα καταργηθούν εκ των πραγμάτων, όταν “θα” λειτουργήσει σε πλήρη ανάπτυξη το Ενιαίο Λύκειο, κάτι που το προσδιόρισε χρονικά σε πέντε ως εφτά χρόνια*».

Το κόλπο έχει ως εξής: Ο Γ. Παπανδρέου, όπως όλοι οι ρώσοι πράχτορες, κάνει το φιλοδυτικό, τάχα ότι θέλει τα ΙΕΚ, αλλά δεν τον αφήνουν ν' αγιάσει οι καταλήψεις. Οι “καταλήψεις” δηλαδή λειτουργούν ως προέτασμα κελύφους για να περάσει η ρώσικη θέση κάτω, υποτίθεται, από την πίεση του λαϊκού κινήματος. Έτσι, μ' ένα ομπάρο δυο τριγόνια: και τη δουλειά του κάνει και δε φαίνεται ο ίδιος.

Στην *Καθημερινή* (16/12) μεταφέρεται ένας σπασμαριστός και αποκαλυπτικός διάλογος υπουργού και μαθητών: «*Επί τέσσερις περίπου ώρες οι μαθητές συνομιλούσαν με τον υπουργό Παιδείας*» (παρεμβάλλεται μια μαθήτρια που καταγγέλλει στον υπουργό ότι στα ιδιωτικά ΤΕΛ βάζουν επίτηδες μεγάλους βαθμούς και το ρεπορτάζ συνεχίζει): «*Ένα λεπτό μετά το πρόβλημα είχε μεταθεθεί στην κατάργηση των ΙΕΚ*» (τόσο ακριβώς μπόρεσαν να “συζητηθούν” τα υπόλοιπα αιτήματα!). Όταν ο υππουργός Πετσάλνικος μίλησε για 5-7 χρόνια, η απάντηση των μαθητών ήταν: «*“Σε τόσα πολλά χρόνια; Κι εμείς τι θα κάνουμε μέχρι τότε”*; “*Τα παιδιά αισθάνονται εγκαταλειμμένα*”, επισήμανε αμέσως μετά ο υπουργός. “*Ο καλύτερος τρόπος για την επίλυση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν είναι ο διάλογος*”» (αυτή ήταν μηχητή για τον Τζανακάκη). Και παρακάτω: «*Οι καταλήψεις εκφράζουν τον προβληματισμό των μαθητών*».

Εξάλλου σε συνέντευξη του στο *Βήμα* (18/12) ρίχνει την ευθύνη των καταλήψεων στα “κοινωνικά προβλήματα (!): «*Οι καταλήψεις σε μεγάλο βαθμό είναι σύμπτωμα γενικότερων κοινωνικών προβλημάτων και όχι στενά του χώρου της παιδείας*. Αντικατοπτρίζουν όμως και την αγωνία και τις ανησυχίες που δημιουργούν σε πολλούς μαθητές γενικότερα ζήτηματα παιδείας». Και στην ερώτηση «*Ποιους θεωρείτε υπευθύνους για τις καταλήψεις και πόσο δικαιολογημένες ή μη τις θεωρείτε*»; απαντάει διπλωματικά: «*Δε θεωρώ ότι κάποιος ή κάποιος είναι “υπεύθυνοι” για τις καταλήψεις*. Από τη μια μεριά υπάρχουν *προβλήματα και από την άλλη αδυναμίες της λειτουργίας του εκπαιδευτικού συστήματος που βιώνουν οι ίδιοι οι μαθητές μπορεί να οδηγήσουν και σε τέτοια φαινόμενα*». Αυτόφωτο λοιπόν οι καταλήψεις, κατά Γ. Παπανδρέου. Καλύτερη κάλυψη δε θα

μπορούσαν να βρουν οι σοσιαλφασίστες, που στήνουν πραξικοπηματικές καταλήψεις.

Να επανέλθουμε όμως στο *Ριζοσπάστη* που προαναφέραμε, για να δούμε την υποκρισία της δημαγωγίας τους. Στο ρεπορτάζ για την πορεία γράφει: «*Όταν η πορεία πέρασε μπροστά από το “Μπάγκειον” στην Ομόνοια, το καμάρι του “Εκπαιδευτικού Ομίλου Ξυνή”, οι μαθητές (διάβαζε οι Κνίτες) εκδήλωσαν έντονα την αντίθεσή τους στην κλιμακούμενη ιδιωτικοποίηση της Παιδείας*”» *“Οχι παιδεία για λίγους και εκλεκτούς, αγώνες ενάντια στους ταξικούς φραγμούς”*». Αφελής ερώτηση προς *Ριζοσπάστη*: Έχετε δει εσείς ποτέ κανέναν “πλούσιο και εκλεκτό” να στέλνει το παιδί του στην Ξυνή ή στον όποιον Ξυνή; Απ' όσο ξέρουμε, οι πλούσιοι τα βλαστάρια τους τα στέλνουν να σπουδάσουν στο εξωτερικό σε βαρβάτες σχολές και κολέγια, αφήνοντας τα ΙΕΚ για τα παιδιά των εργατών και των φτωχών υπαλλήλων. Μια βόλτα σε κάποιο απ' αυτά θα μπορούσε να πείσει έναν καλόπιστο άνθρωπο για την κοινωνική σύνθεση των σπουδαστών των ΙΕΚ.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ;

Είναι σημαντικό αυτό, για να ξέρε κανείς και το ποιόν της ίδιας της κατάληψης, καθώς και τις πολιτικές δυνάμεις που κρύβονται πίσω της. Έχουμε λοιπόν και λέμε (*Βήμα*, 18/12): Τέσσερις είναι αυτοί που «*απέλαβαν τα ηνία της μαθητικής αντιπροσώπευσης*... *Πρώτος απ' όλους ο Α. Τριγάζης, που ανέλαβε την Πέμπτη να βρίσκεται σε συνεχή επικοινωνία με τον υπουργό Παιδείας, είναι αγνώστου υπεύθυνου διεθνών σχέσεων του ΣΥΝ Π. Τριγάζη*... *Ο έτερος των ηγετών λέγεται Αλ. Χαλβατζής και είναι γιος του μέλους του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΕ Σπ. Χαλβατζή*... *Ο τρίτος της ηγεσίας λέγεται Σ. Βλάσης. Ο ίδιος εντάσσει τον εαυτό του στον αριστέρο χώρο και η οικογένειά του, όπως τονίζει, έχει βαθιές ρίζες στους αγώνες του κομμουνιστικού κινήματος*... *Ο τέταρτος λέγεται Π. Πουλιγκάκος. Δεν είναι μέλος κάποιου κόμματος, αν και πολιτικά ανήκει στο χώρο της παραδοσιακής Αριστεράς, όπως αναφέρει*» (οι υπογραμμίσεις δικές μας). Χρειάζεται να πούμε εμείς τίποτα περισσότερο;

Και έπειτα, είναι και το άλλο: Ποιος έχρισε τους κυρίους αυτούς εκπαιδευτικούς των μαθητών; Από ποια διαδικασία εκλέχτηκαν και πώς; Ένας μαθητής από το 2ο γενικό λύκειο του Περιστερίου, ο Χρήστος Π., λέει στην *Ελευθεροτυπία* (19/12): «*Νομίζω πως πάρα πολύ λίγοι ξέρουν πώς έχει βγει αυτή η επιτροπή που πήγε στον υπουργό. Μόνοι τους βγήκαν*». Το *Βήμα* (18/12) γράφει σχετικά: «*Στις αυλές των σχολείων έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτες τυπωμένες αφίσες που επεγράφε ένα “διασυντονιστικό των καταλήψεων*”. Πόθεν μας προέκυψε αυτό; Το ερώτημα σε ένα πλήθος μαθητών σε πολλά γυμνάσια της Αθήνας συγκέντρωσε πανσπερμία απαντήσεων: “*Το όρισε το 15μελές*”, “*Σε αυτό μετέχουν τα 15μελή*”, “*Δεν ξέρω*”, “*Ε, μεταξύ μας από σχολείο σε σχολείο*”, “*Το εξέλεξαν οι γενικές συνελεύσεις*”, “*Ε, μάλλον το διόρισαν*”...»

ΟΙ ΜΟΛΟΤΟΦ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα δεν είναι παράξενο που, κάτω από την ομπρέλα του σοσιαλφασισμού, ο σοσιαλφασιστικός αναρχισμός για άλλη μια φορά ποδοπάτησε κάθε έννοια δημοκρατίας με τη συμπεριφορά του και μετέτρεψαν το κέντρο της πολυπαθής Αθήνας σε πεδίο μάχης. Αυτό συνέβη τόσο στην πρώτη πορεία (15/12) όσο και στη δεύτερη (21/12), και κυρίως σ' αυτή. Μάλιστα, προς επίρρωση όσων είπαμε παραπάνω για τον πραγματικό στόχο των καταλήψεων, στη δεύτερη πορεία ο πρώτος στόχος των μο-

ΜΠΙΧΑΤΣ ΚΑΙ ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΡΑΤΑΝΕ

Η επίσκεψη του Κάρτερ στη Βοσνία μετά από την πρόσκληση του φασίστα Κάρατζιτς είχε σα στόχο να επιβραβεύσει τη σέρβικη εισβολή και το διαμελισμό της Βοσνίας. Τα λόγια του Κάρτερ ότι οι Σέρβοι έχουν παρεξηγηθεί και “επιθυμούν την ειρήνη” είναι χαρακτηριστικά. Ο Κάρτερ είναι ένας ηλίθιος υφιστατικός που πολύ έντεχνα χρησιμοποιεί ο ρωσόφιλος Κλίντον για να “κλείνει” τα μέτωπα που υπάρχουν στις παγκόσμιες συγκρούσεις, χωρίς ο ίδιος να πολυεκτίθεται. Άλλωστε οι προσφορές του Κάρτερ προς τον Κάρτερ δεν εκπροσωπούν την ειρήνη για τη Βοσνία, αλλά την παγίωση των σέρβικων κατακτήσεων. Ο εκπρόσωπος του “βοσνιο-σέρβικου κοινοβουλίου” Μομτσίλο Κράϊσνικ δήλωσε ότι η προσφορά γίνεται για να ασφαλιστεί την «ίση μεταχείριση και των τριών πλευρών στη σύγκρουση της Βοσνίας» (Χέραλντ Τρίμπιουν, 16/12).

Τι προσφέρουν οι Σέρβοι φασίστες; Σύμφωνα με τη συνέντευξη του Κάρατζιτς στο CNN, την παράδοση κάποιων εδαφών, την απελευθέρωση των κρατούμενων από τους Σέρβους κυανόκρανους, την ελεύθερη διέλευση των εφοδιοπομπών και το άνοιγμα του αεροδρομίου του Σέραγεβο.

Μα γιατί οι Σέρβοι φασίστες να παραδώσουν τώρα εδάφη αν σε αντάλλαγμα δεν πάρουν κάποια άλλα στρατηγικά σημεία, τώρα που η ομάδα επαφής αποφάσισε ότι στη Βοσνία είναι επιβεβαιωμένος πόλεμος και όχι εισβολή από μια ξένη χώρα (αυτό σημαίνει η “ίση μεταχείριση”), τώρα που αποφάσισε ότι το φασιστικό αυτό έκτρομα που ονομάζει τον εαυτό του “Σερβοβοσνιακή Δημοκρατία” έχει το δικαίωμα να ενωθεί με τη Σερβία, τώρα που είναι έτοιμη να διαπραγματευτεί ακόμα και την αλλαγή εδαφών στο χάρτη που έχει προτείνει (51% για την βοσνιοκρατική συνομοσπονδία, 49% για το Σέρβο κατακτητή);

Οι φωνές που έβγαλαν η Ρωσία, οι

ΗΠΑ και οι Δυτικοί για την επίσκεψη Κάρτερ ότι θα χαλάσει τα σχέδιά τους μοιάζουν με τους ψίθυρους των παιδιών όταν κάνουν κάποια ζημιά και δε θέλουν να ακουστούν. Ακριβώς γιατί ο Κάρτερ δουλεύει στη συμφωνημένη πολιτική γραμμή που αυτοί έχουν αποφασίσει. Αλλά αυτή συναντά εμπόδιο της τους Βόσνιους, που πρέπει να την αποδεχτούν. Πρέπει οι Βόσνιοι να υποκύψουν. Γιατί στη ΔΑ-ΣΕ στις αρχές του Δεκεμβρίου ήταν ανυπότακτοι.

Η Ρωσία και ο Κλίντον, όπως και το δυσκίνητο παχύδερμο που ονομάζεται Ευρώπη, βιάζονται, γιατί ξέρουν ότι στις αρχές του Γενάρη το αμερικάνικο Κογκρέσο θα δυσκολέψει τη σέρβικη ειρήνη που ετοιμάζουν.

Γι’ αυτό οι Άγγλοι και οι Γάλλοι απείλησαν ότι θα αποσύρουν τους κυανόκρανους απ’ τη Βοσνία. Ήταν μια απειλή ενάντια στους Βόσνιους. Κάθε φορά που αυτοί δεν υποχωρούν, αυτή η απειλή κρέμεται πάνω απ’ τα κεφάλια τους. Είναι μια ψεύτικη απειλή, γιατί αυτοί δεν μπορούν να χάσουν το έργο αυτό χειρουργικό λεπίδι με το οποίο διαμελίζουν τη Βοσνία κάτω από την επίφαση μιας ανθρωπιστικής βοήθειας.

Γι’ αυτό και απέσυραν την απειλή τους την ίδια στιγμή που ο γραμματέας του ΝΑΤΟ Βίλι Κλάες δήλωνε ότι το ΝΑΤΟ δε θα πάρει μέρος σε μελλοντικές επιχειρήσεις του ΟΗΕ κάτω από τις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στη Βοσνία. Έξοχη διπλωματία. Διπλό το παιχνίδι.

Ο ρωσόφιλος Κλίντον πίεσε τους αντισέρβους να μη ζητάνε βομβαρδισμούς των Σέρβων για να μη χαλάσει η συμφωνία με την Ευρώπη και τη Ρωσία, αλλιώς οι κυανόκρανοι θ’ αποχωρήσουν και τότε οι ΗΠΑ θα πρέπει να στείλουν στρατό στη Βοσνία. Κάτι που η αμερικανική αστική τάξη τρέμει, ιδιαίτερα μετά την αμερικανική εισβολή στην Αϊτή.

Για να γίνει πειστικός ο Κλίντον προσφέρθηκε, με δυνάμεις που έστειλε στην Αδριατική, να βοηθήσει στην αποχώρηση των κυανόκρανων αν το αποφασίσαν οι Άγγλοι και οι Γάλλοι. Έβαλε μάλιστα τον υπουργό Άμυνας των ΗΠΑ να δηλώσει ότι, αν οι ΗΠΑ βοηθήσουν στην αποχώρηση, αυτή θα είναι μια στρατιωτική επιχείρηση όπου οι δυνάμεις του θα είναι έτοιμες να χρησιμοποιήσουν ανεπιθύμητη βία. Οι Ευρωπαίοι τρώμαξαν με όλη την ψυχή τους ότι οι Αμερικάνοι θα επέμβουν μετά την αποχώρησή τους. Οι Βόσνιοι όμως δεν έχουν σχέση με τέτοιες βρομιές, στάθηκαν όρθιοι μέσα στη ΔΑΣΕ απέναντι σε μια Ρωσία που απέρριπτε το ένα ψήφισμα μετά το άλλο για να κατορθώσει να μη βγει έστω και μια γραμμή καταδίκης της σέρβικης εισβολής.

Πήραν όμως οι Βόσνιοι ένα σημαντικό ψήφισμα από τη Διάσκεψη Ισλαμικών Κρατών, με 52 μέλη, στις 15 Δεκεμβρίου, που λέει: «Εκφράζουμε την καταδίκη μας σε κάθε άμεση ή έμμεση βοήθεια προς τους Σέρβους επιθετιστές και αποφασίζουμε να επανεξετάσουμε τις τρέχουσες οικονομικές σχέσεις ανάμεσα στις χώρες μας και εκείνες που υπερασπίζονται τη σέρβικη θέση» (Χέραλντ Τρίμπιουν, 16 Δεκ.).

Επίσης το Μπίχατς κρατάει και το πέμπτο σώμα στρατού επίσης αντιστέκεται. Όμως η στρατηγική πόλη Βελίκα Κλαντούσα έπεσε στα χέρια των Σέρβων φασιστών και των υποκινούμενων απ’ αυτούς συμμορίτες του αποστάτη Άμπντιτς. Έπειτα από βδομάδες βομβαρδισμού οι βοσνιακές δυνάμεις δεν άντεξαν στην πίεση και υποχώρησαν ανέπαφες κατορθώνοντας να ξεφύγουν. Τώρα ο βοσνιακός στρατός έχει συμπτυχθεί στην πόλη του Μπίχατς και μάχεται σαν λιοντάρι ενάντια στο σερβικό φασισμό.

Η ΡΩΣΙΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΞΑΝΑ ΤΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Μια από τις σημαντικότερες διεθνείς εξελίξεις της τελευταίας πενταετίας είναι η νίκη των σοσιαλφασιστών και πραχτόρων της Ρωσίας στη Βουλγαρία.

Ο Γέλτσιν είχε πει το 1993: «Το κλειδί στα Βαλκάνια είναι η Βουλγαρία». Μέχρι τώρα η φιλοδυτική και φιλοτουρκική, δηλαδή η αντιρώσικη γραμμή μέσα στη Βουλγαρία, νικούσε στο λαό και μοιραζόταν την εξουσία με τους φιλορώσους μέσα στην αστική τάξη. Αυτή η πολιτική τάση, εγκαταλελειμμένη από την Ευρώπη και χρεωμένη την οικονομική εξαθλίωση του βουλγαρικού λαού, ανίκανη ν’ απαντήσει στο σάμποτάζ των ρωσόδουλων, υπέκυψε τελικά, όπως έκαναν πριν από αυτήν όλες οι αντιρώσικες ηγεσίες στην ανατολική Ευρώπη, στα Βαλκάνια και την πρώην ΕΣΣΔ, πλην της Βοσνίας και της Τσεχίας, και σ’ ένα βαθμό της Πολωνίας.

Η εκλογική αλλαγή στη Βουλγαρία θα έχει σαν αποτέλεσμα την ουσιαστική αλλαγή της διεθνούς θέσης αυτής της χώρας. Οι παράγοντες του πολέμου έχουν δυναμώσει ουσιαστικά από προχθές.

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

συνέχεια από τη σελ. 7

λότοφ ήταν ακριβώς ένα ΙΕΚ στο κέντρο, ενώ για πολλοστή φορά οι σοσιαλφασίστες αναρχικοί βρήκαν καταφύγιο στη φιλική τους αγκαλιά του Πολυτεχνείου και του Μαρκάτου. Από εκεί εκτόξευαν κάθε είδους αντικείμενα εναντίον των πάντων αδιακρίτως.

Η κατάληψη είναι ένα πολύ σοβαρό πράγμα για να το χαρίσουμε στο σοσιαλφασισμό. Μια θέση υπέρ των σημερινών καταλήψεων προβοκάρει, πέρα από τα άλλα, και την ίδια τη μορφή του αγώνα. Έτσι, αν οι μαθητές κάποια άλλη στιγμή θελήσουν να κάνουν πραγματική κατάληψη, με δικά τους αιτήματα, θα έχουν ν’ αντιμετωπίσουν την εύλογη καχυποψία του πλατιού κόσμου και τη δυσπιστία του. Θα βρουν μπροστά τους ογκόλιθους να προπεράσουν. Η καταγγελία της σημερινής καρικατούρας που αξιώνει να φέρει το όνομα της κατάληψης είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μην ξεφτιστούν οι ίδιες για καταλήψεις γενικά σαν τέτοιες. Η ήττα των σημερινών φασιστικών καταλήψεων είναι αυτή που αύριο θα σηκώσει τις πραγματικές καταλήψεις. Και η ήττα αυτή δε θα έρθει με την ποινικοποίηση τους, όπως επιχειρεί η παρέμβαση Τζανακάκη. Το αντίθετο ακριβώς πετυχαίνει: να εμφανίσει το σοσιαλφασισμό υπερασπιστή των δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού και να ρίξει λάδι στη φωτιά. Αυτή την υπόθεση πρέπει να την πάρει ο λαός στα χέρια του, και κυρίως οι μαθητές.

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

μπιουν, 14/12). Αυτό που δε ζητάει είναι η αποχώρηση του ρώσικου στρατού. Η Δύση δίνει την υποστήριξη της στον κατά την ονειροφантаσία της δικό της άνθρωπο Γέλτσιν, γιατί αποκλείεται η “σταθερότητα” της Ρωσίας, κι αν ο πόλεμος επεκταθεί φοβάται ότι ο Γέλτσιν θα ανατραπεί και θα έρθουν στα πράγματα οι “κακοί” άνθρωποι του Κοινοβουλίου. Μα ήδη ο “ορθόδοξος” σοσιαλφασίστας Χασιμπούλατοφ, σε συνεννόηση με τον Γέλτσιν, προσπάθησε από τα μέσα, σαν αντιπολίτευση της Τσετσενίας μαζί με άλλες συμμορικές ομάδες και πληρωμένους δολοφόνους της ΚΓΒ, να ανατρέψει τον ηγέτη της Τσετσενίας Ντουντάεφ. Όταν αυτό δεν έγινε κατορθωτό, ήρθε ο ρώσικος στρατός. Ο δυτικός ιμπεριαλισμός δε δίνει δεκάρα για τα έθνη και τους λαούς που σφάζονται απ’ τη Ρωσία. Αυτό που τον νοιάζει είναι η διατήρηση της υποτιθέμενης ειρήνης με τη Ρωσία.

Ο Ντουντάεφ σκιαγράφησε πολύ εύστοχα το ενιαίο μέτωπο της δημοκρατίας απέναντι στο ρώσικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό μιλώντας για ενιαίο αγώνα Βοσνίας - Τσετσενίας - Αφγανιστάν.

Ήδη ο Καύκασος φλέγεται απ’ τη ρωσική εισβολή. Οι πρώτοι νεκροί ήταν 4 Ινγκουσοί. Η Ινγκουσετία υποστηρίζει τον αγώνα της Τσετσενίας, όπως και το Νταγκεστάν, παρόλο που επίσημα οι κυβερνήσεις τους έχουν αποδεχτεί ότι ανήκουν στη Ρωσία.

ΤΕΙ: ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΩΤΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 6

εαυτό του ειδικό της επιστήμης και της τεχνολογίας όσο δεν έχει στ’ αλήθεια τη δικιά του στρατιά ειδικών της επιστήμης και της τεχνικής. Και όσο δεν έχει τη δικιά του στρατιά, όση πολιτική δύναμη και να έχει θα υποχρεωθεί να χρησιμοποιήσει τη στρατιά των αστών επιστημόνων και τεχνικών.

Αντίθετα, ο σοσιαλφασισμός στην Ελλάδα, λειτουργώντας σα δύναμη κατοχής, θέλει πρώτ’ απ’ όλα να καταστρέψει τις παραγωγικές δυνάμεις και την αιχμή της έρευνας και της τεχνικής. Και γι’ αυτό χρησιμοποιεί το μικροαστικό αντικαπιταλισμό και τη δημαγωγία ενάντια στην ιεραρχία των ειδικών, ενάντια στη μικροαστική κριτική, που κρύβει πίσω από το φαινομενικό της αναρχισμό τη βάρβαρη διάθεση να γκρεμίσει τον πραγματικό ειδικό και να πάρει τη θέση του.

Έτσι, μέσα από τα ΤΕΙ ο σοσιαλφασισμός προσπαθεί σήμερα να φτιάξει ένα στρατό βαρβάρων. Όμως δεν μπορεί να γίνουν συνολικά βάρβαροι οι φοιτητές των ΤΕΙ, που ήδη δε συμμετέχουν μαζί στις σοσιαλφασιστικές κινητοποιήσεις.

Κι αυτό όχι μόνο γιατί οι φοιτητές απεχθάνονται την αδικία που θα αποτελούσε μια τέτοια αυθαίρετη εξίσωση απέναντι στο συνάδελφό τους των ΑΕΙ, αλλά και γιατί διαισθάνονται πως η εξίσωση στα επαγγελματικά δικαιώματα δεν αφορά, πραχτικά, παρά όσους θα μπορούσαν να βρουν δουλειά στο Δημόσιο. Και αυ-

τή η δουλειά δεν μπορεί σήμερα παρά να είναι προϊόν της συμμετοχής σ’ έναν κομματικό μισθοφορικό στρατό. Με λίγα λόγια, η εξίσωση αφορά μόνο μια μειοψηφία. Έτσι και η κινητοποίηση για την ανωτατοποίηση δεν μπορεί τελικά παρά να διεκπεραιωθεί από μια μειοψηφία. Και αυτή δε θα είναι παρά τα μέλη ενός μισθοφορικού στρατού που θα συγκροτηθεί από τώρα για να καταλάβει όσες θέσεις μπορεί στο Δημόσιο. Στην πραγματικότητα τις θέσεις αυτές προορίζονται να καταλάβουν οι λοχαγοί και οι λοχιές αυτού του στρατού και όχι οι στρατιώτες του, όμως από τώρα ο ρωσόδουλος σοσιαλφασισμός θα διαθέτει ένα νέο απόσπασμά του σα μαχητικό εργαλείο ο μέσα στους φοιτητές και ενάντια στους φοιτητές και των ΑΕΙ και των ΤΕΙ.

Μ’ αυτόν τον τρόπο ο σοσιαλφασισμός εκδικείται τους φοιτητές, και περισσότερο τους φοιτητές των ΑΕΙ, που εδώ και καιρό έχουν πάψει να τον ακολουθούν περιφρονώντας σε πρώτη φάση τις εκλογικές διαδικασίες και τις παρατάξεις του. Να λοιπόν πώς ξεπροβάλλει στα ΤΕΙ ένα διασπαστικό εργαλείο του σοσιαλφασισμού αντίστοιχο μ’ αυτό που τόσο αποτυχημένα προσπαθεί να φτιάξει στους μαθητές, τους οποίους εδώ και χρόνια στρέφει ενάντια στους μαθητές των ΙΕΚ και των ιδιωτικών σχολείων γενικά.

ΤΑ ΤΕΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΝ

Αυτή λοιπόν είναι η ουσία της κι-

νητοποίησης και του συνθήματος της ανωτατοποίησης: καταστροφή της επιστημονικοτεχνικής αιχμής της χώρας, οπότε όλης της επιστήμης, διάσπαση των φοιτητών και ειδικά επίθεση στους φοιτητές του Πολυτεχνείου.

Απέναντι σ’ αυτή την πολύ ύπουλη και λεπτά επεξεργασμένη επίθεση των ρωσόδουλων θα πρέπει το δημοκρατικό κίνημα κι οι φοιτητές ν’ αντιτάξουν μια σθεναρή και παρατεταμένη πάλη. Ειδικό βάρος πέφτει σ’ αυτή τη φάση στους ώμους των φοιτητών των ΤΕΙ, που πρέπει ν’ αντιμετώπισουν την προβοκάτσια που τους έχει στήσει ο σοσιαλφασισμός και ν’ αντιστρέψουν το χτύπημα.

Για να το πετύχουν αυτό πρέπει να δώσουν στο αίτημα της ανωτατοποίησης το αντίθετο περιεχόμενο από εκείνο που του δίνει ο σοσιαλφασισμός. Πρέπει να απαιτήσουν η ανωτατοποίηση να μην είναι κούφια και προβοκατόρικη, δηλαδή ανωτατοποίηση του σημερινού τίτλου, αλλά ουσιαστική, με **ανέβασμα του επιπέδου παραγωγής της χώρας και σύνδεση αυτής της παραγωγής με την εκπαίδευσή τους. Μόνο έτσι ο τίτλος σπουδών θα μπορεί να σημαίνει επαγγελματική δουλειά με όρους που αντιστοιχούν σ’ αυτόν τον τίτλο. Το ζήτημα για τους μηχανικούς και των ΤΕΙ και των ΑΕΙ είναι να βρουν δουλειά σχετική με το πτυχίο τους και όχι να ανέβει η τυπική αξία του πτυχίου τους, ενώ καθόλου δεν είναι προοδευτικό να ανέβει η γραφειοκρατική του αξία.Μ’ αυτό το νέο περιεχόμενο η ανωτατοποίηση θα έπρεπε**

να ξεμπλοκαριστεί από κάθε συνάφεια και σύγκριση με τα ΑΕΙ σαν ανώτατα ιδρύματα. Τα ΤΕΙ είναι πραγματικά ανάγκη, και μεγάλη μάλιστα, για τη χώρα, σαν παραγωγοί μιας ενδιάμεσης βαθμίδας ειδικών. Και είναι ακριβώς σ’ αυτά που οι φοιτητές έχουν σαν κύριο προοδευτικό ρόλο να κάνουν κριτική στη λατρεία του πτυχίου σαν πτυχίο, στη λατρεία της θεωρητικής τεχνικής γνώσης σε βάρος της πρακτικής τεχνικής γνώσης και να χτυπούν από αυτή την πλευρά ένα πνεύμα αστικού επιστημονικού ελιτισμού, αλλά κυρίως το πνεύμα του γραφειοκρατικού ελιτισμού, που είναι ισχυρό στα Πολυτεχνεία και στο ΤΕΕ.

Ο όρος της ανωτατοποίησης είναι ακατάλληλος να τα εκφράσει αυτά, γιατί συνδέεται πια με τη γραφειοκρατική ανωτατοποίηση.

Αντίθετα, το μόνο ρεαλιστικό αίτημα για τα ΤΕΙ είναι εκείνο που διατυπώνεται με αρνητικό τρόπο και έχει να κάνει με την πραγματική πορεία και των ΑΕΙ, αλλά και των ΤΕΙ, προς την αποσάθρωση και τη διάλυση και σαν εκπαίδευση και σαν επαγγελματικό μέλλον, δηλαδή τον όλο και πιο μειωμένο ρόλο που παίζουν σε μια όλο και πιο μειωμένη παραγωγή τεχνικών έργων και σε μια όλο και πιο μειωμένη βιομηχανική παραγωγή. Η μορφή που αντιστοιχεί σ’ ένα τέτοιο αίτημα είναι το σύνθημα “Όχι στο σαμποτάρισμα της ανάπτυξης”.

Αυτό είναι ένα προοδευτικό αίτημα για τα ΤΕΙ, τα ΑΕΙ και την Ελλάδα τούτη την εποχή.

